

S'Arenal de Mallorca

S'Arenal de Mallorca
Butlletí informatiu dels pobles
de S'Arenal, Sant Jordi, Son
Ferriol, El Pla de Na Tesa i les
seves barriades.
Edita Associació de Veïnats
Son Sunyer
DIRECTOR
Mateu Joan i Florit
IMPRIMEIX
Imprenta Atlante
DEPOSIT LEGAL
PM 473-80
Publicitat i subscripcions
Camí Canteres 132
Telefon 265005 S'Arenal.

BUTLLETÍ INFORMATIU N.º 29

15 DE JUNY DE 1983

PREU 50 PTES.

EDITORIAL

EL PARLAMENT BALEAR

Després de quasi tres sigles de que ens prenguessin l'autogovern, disposam ara d'un govern a les nostres Illes. Disposam d'un govern democràtic que al llarg de la nostre llarga història no havíem tengut mai sempre a Mallorca havien comandat els Reis, els Nobles i els Senyors.

Ara, és el poble el qui comanda i el qui posa al capdavant de les seves Institucions a la gent que consideri que defensarà millor els seus interessos.

Potser el nostre poble, aquesta vegada s'ha equivocat al donar la confiança al partit d'Aliança Popular, al partit dels Senyors.

Una vegada més a Mallorca han guanyat els Senyors i aquesta vegada amb els vots dels pobres.

Un altre paradoja és que el partit menys autonomista, el partit que menys va fer per arribar a la situació actual, avui i per 4 anys hagi de ser el capdavanter de la nostra autonomia.

De totes maneres, ens hem de congratular de tenir un govern a la nació del mallorquins, encara que aquest govern sia dels Senyors de sempre. Are, tenim una oposició que cuidarà de fer-los dun el llum dret, de destapar les seves magarruges si en fan.

A més, dins 4 anys hi farà eleccions altra vegada i, la situació pot canviar radicalment si els Senyors que ens governen s'han passat.

Mentrestant, En Gabriel Canyelles, és el president dels mallorquins, ho és de tots els mallorquins. Tots li devem respecte com a president de la millor institució que hàgim tengut durant tota la nostra història.

Per celebrar l'ascens a primera Regional preferent, hi va haver un bon dinar per petanquistes de Ca'n Gaspar del Pla de Na Tesa.

Primeres comunions de nins mallorquins a la Porciúncula. La missa, però fou en castellà.

Confrimacions a Sant Jordi. Més informació a les pàgines interiors.

El passat dissabte dia 4 de juny hi va haver Assemblea General de la Unió Deportiva Arenal. Molt poca gent i ganes de dimetir del president Rafel Heredia. En vista d'això se va acordar convocar nova Assemblea General per dissabte, 11 de juny.

Gabriel Canyelles, President del Parlament Balear.

El Provincial dels Franciscans de Mallorca que fins ara habitava a la Porciúncula de S'Arenal, ha estat elegit recentment General de l'Ordre del Franciscans. És una notícia ben important pels areners, que el P. Angulo hagi estat objecte d'aquest nomenament, encara que ens entristeixqui el fet que ara no pugui habitar per més temps entre nosaltres. La seva residència serà d'ara endavant la Ciutat de Roma.

Els six regidors areners

Els 17 regidors, amb el secretari al seu darrera.

AJUNTAMENT DE LLUCMAJOR

COMPOSICIÓ DE LES COMISSIONS INFORMATIVES BATLE DE BARRI O DELEGATS DEL BATLE

La Sala, ben plena el dia de la Investidura.

El govern de dretes.

La oposició socialista.

Després de les darreres eleccions municipals, l'Ajuntament de Llucmajor està governat per Aliança Popular amb 6 regidors amb el suport d'Unió Mallorca, amb la oposició hi ha el Partit Socialista Obrer Espanyol amb 7 regidors.

Una posició no molt còmoda la del batle de Llucmajor, cosa que se va demostrar a la primera sessió plenària del nou consistori, quan el portaveu d'UM va afirmar que ells se desmarcaven de la majoria i que només votarien amb ells quan els convengués. De fet, a l'única votació del Plé, la guanyaren els socialistes a l'abstenir-se el grup de U.M.

De totes maneres, cal esperar que la gestió municipal sia positiva, encara que els plens, poden ser una sorpresa continuada vista la composició de l'actual Ajuntament.

Les Permanents, després del primer Plé, quedaren de la manera que segueix:

HISENDA I GOVERN presidides pel batle que és N'Antoni Zanoquera, **CULTURA I DEPORTS**, presidida per Miquel Manresa d'UM, **OBRES I URBANISME I AGRICULTURA** presidida per Miquel Martí; i **SOCIAL, SANITAT, TURISME, I INDUSTRIA I COMERÇ**, per Miquel Más.

Les COMISSIONS INFORMATIVES estaran compostes d'aquesta manera:

HISENDA, presidida per Miquel Más, ajudat per

N'Antoni Montserrat, Sebastià Artigues, Joan Perelló i Joan Josep Mestre.

GOVERN, la presidència d'aquesta comissió serà per N'Antoni Montserrat ajudat per Joan Puigserver, Joan Perelló, Miquel Más, Miquel Manresa, Sebastià Artigues, Maties Stela i Joan Caldés.

CULTURA, estarà en mans d'Unió Mallorca, el president d'aquesta comissió és en Guillem Aulet també hi participaran en Miquel Manresa, Joan Josep Mestre, i Joan Perelló.

L'ESPORT estarà presidit per Joan Puigserver, ajudat per Miquel Más, Gabriel Rigo i Antoni Jiménez.

OBRES I URBANISME, serà a càrrec de Sebastià Artigues a qui ajudaran

en Guillem Aulet, Joan Perelló, Joan J. Mestre, Miquel Más, N'Antoni Montserrat, Miquel Martí.

LA AGRICULTURA també estarà presidida per Sebastià Artigues, ajudat per N'Antoni Montserrat, Joan Perelló, Tomàs Garcies, i Manuel Rodríguez.

La Comissió de **LO SOCIAL** estarà presidida per Miquel Más, ajudat per Joan Perelló, Sebastià Artigues, Antoni Zanoquera i Guillem Aulet.

SANITAT també està presidit per Miquel Más, ajudat per Joan Perelló, Antoni Montserrat i Miquel Martí.

El **TURISME**, també està presidit pels areners Miquel Más i Joan Perelló.

I finalment la Comissió d'**INDUSTRIA I COMERÇ** estarà presidida per

Joan Perelló, ajudat per Miquel Martí, Miquel Más, Joan Galdés i Manuel Valenzuela.

Els batles de barri o delegats del batle són els que segueixen:

A S'Arenal, Joan Pere-

lló Palmer, barman de l'hotel Badia de Palma.

A Son Verí, N'Antoni Galmés i Riera, ex-president del Club Nautic.

A Cala Blava i Bellavista, Llorenç Ginard i Pou.

A Badia Blava i Badia Gran, Manuel Santolaria Duaso.

A Tolleria, Jaume Riera Lorente.

A S'Estanyol, Miquel Munar Salvà.

MATEU JOAN FLORIT

TELEFONS UTILS A S'ARENAL

A LA PART DE CIUTAT

Ajuntament . . . 227744
Tota casta de desperfectes a la via pública (entre les 13,30 i 15,00) . . . 227643-227644

Bombers . . . 281250-290017

Residència de l'assegurança social . . 289100

Creu roja de Ca'n Pastilla . . . 264040.

Polícia Nacional . . 091

Polícia Municipal . . 092

Polícia Municipal de s'Arenal . . . 267654

Agrupació d'hotelers . . 267654

La Porciúncula 260002

Ràdio Taxi 255440.

A LA PART DE LLUCMAJOR

Ajuntament . . . 660050

Oficina de s'Arenal . . . 264071

Bombers . . . 660756

Polícia Municipal . . . 661767

Guardia Civil . . 264121

Ràdio Taxi . . . 263080

Parròquia . . . 263265

Club Tots Junts . . . 265538

Associació de Veïnats . . . 265005

Subscriu-te a S'Arenal de Mallorca

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

Població Tel.

M'interessa una subscripció:

☐ SEMESTRAL 600 Ptes.

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

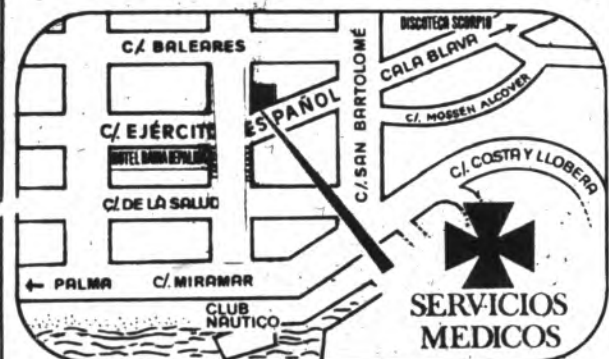
Banc Suc.

Compte n.º Titular

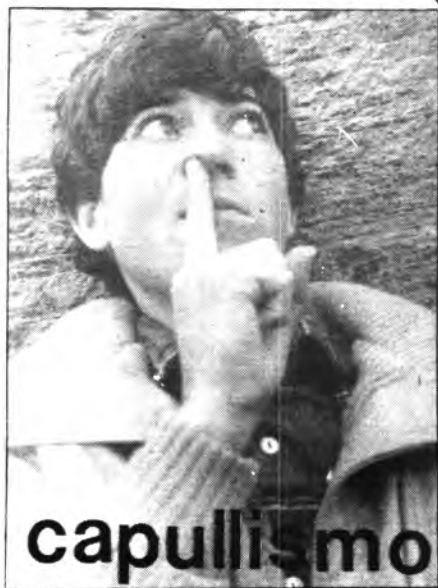
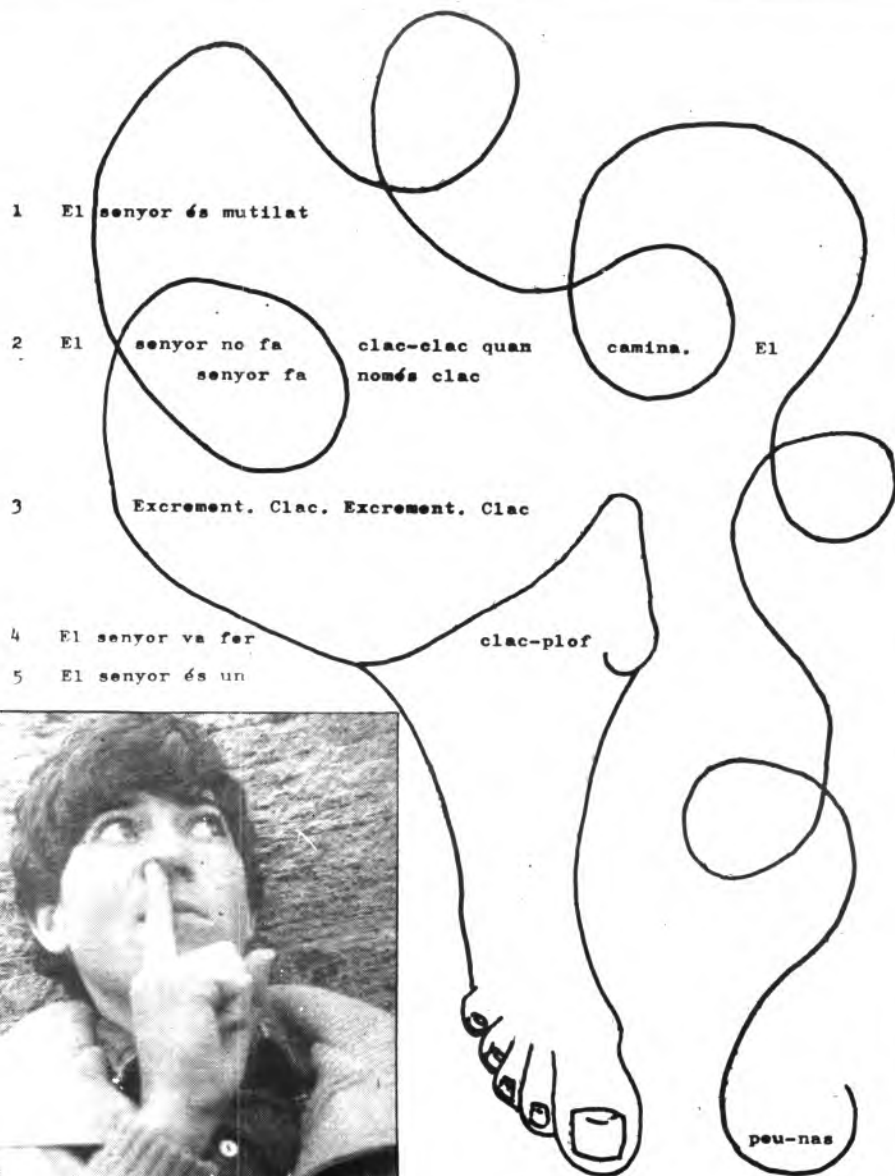
☐ Comptat

Ompliu aquesta targa i enviau-la al Camí Canteres, 132, s'Arenal.

SERVEIS MEDICS URGENCIES LES 24 HORES

**CARRER TERRAL, 52 TEL. 490011
S'ARENAL DE LLUCMAJOR**

capullismo MARTI III: UN CAPOLL CAPULLISTE

Veritablement el capullisme és un estil nou dins la literatura actual. Algú s'ha atrevit a comparar-lo amb un surrealisme pictòric al camp literari. Martí III ha estat en pocs mesos finalista en la "VI CONVOCATORIA GEMMA" de Vizcaya, en la "III TROBADA DES POETES JOVES A ELX" en el "I PREMIO HENRY MEILLANT" de Palma, i, darrerament, l'han concedit el Tercer premi en el concurs "PROMESAS" de León.

El vaig topar per la platja amb la carpeta de capullismes sota el braç

--Com va, Martí?

--Etcètera.

--Això és capullisme?

--No. Això es una capullada.
--Quin és la diferència?
--No tota capullada és capullisme.
--Però tú ets un capullista...
--I un capoll. Sobretot un capoll.
Tot capullista és un capoll, encara que no tot capoll és capullista.
--Redell, tu...! Idó que és el capullisme?
--El capullisme és una literatura que se dirigeix en el sicos. Això és. Jugar un poc amb la psicologia del lector.
--I què és un peu-nas?
--Una desgracia. Es una desgracia ser un peu-bas i nomenar-se Florindo.

MATEU JOAN FLORIT

Floristeria
IKEBANA
SERVICI I DECORACIO A DOMICILI
S'ARENAL DE MALLORCA

Avda. Nacional, 19
Tel. 26 66 68

ARENAL
de Mallorca

CORREU

LA NORMALITZACIO DE LA NOSTRA LLENGUA

Estocolm 15.3.1983

Un idioma que no es veu ni se sent està condemnat a morir. Això ho tenen molt clar els estats centralistes quan es tracta de fer desaparèixer la identitat d'un poble.

He estat una setmana a Mallorca i m'ha fet pena la indiferència dels mallorquins davant els símptomes d'empobriment de la cultura de l'illa.

Just arribar a l'aeroport el consell insular saludava els viatjants amb un «Bienvenido a Mallorca», ni unes paraules en la llengua de les persones que hem nascut en aquesta terra i vivim a l'estranger. O sigui, que a casa nostra no ens saluden en la nostra llengua.

No parlaré de les eternes faltes d'ortografia en la retolació de les carreteres, un Santanyi sense accent a la i, un Coll d'en Rabassa mal apostrofat, un S'Arenal sense article (¿Qui diu «Vaig a Arenal, o a Cabaneta, o a Vileta», etc.? En català posam sovint l'article davant els noms de lloc, deim: «S'Arenal, Sa Cabaneta, Sa Vileta», etc.), un caramull d'Andratx amb una i sobrant (No diu ningú Andraitx ni andraitxol, deim Andratx i andritxol).

La retolació dels autobusos de Ciutat necessita també una reforma. Què és aquest ridícul Market en lloc de Mercat, que és allò que hem dit sempre i tothom entén, fins i tot els estrangers?

Durant la meua estada he fet feina amb els assaigs d'un grup de teatre mallorquí amb gent nascuda a Mallorca, fills de mallorquins de tota la vida. Resulta que entre ells parlen castellà i quan ho fan en català la majoria en lloc de dir coll diuen coi, en lloc de Joan diuen iuan, en lloc de yaca diuen baca, etc. No saben reproduir els sons més típics de la nostra llengua. I és

clar, sense una emissora de ràdio, ni un canal de televisió, a l'any 1983, una llengua no pot sobreviure, i els responsables d'aquesta mancança ho saben molt bé.

Tenim una Caixa que es diu «sa nostra» (reparau les cometes) però a hora de la normalització lingüística flirteja obertament amb el castellà i no promou en tot moment la nostra (sense cometes) llengua.

A una biblioteca de Ciutat on es conserven els llibres escrits sobre les Balears, alguns dels membres del personal t'han d'atendre en castellà perquè no saben la llengua dels llibres que guarden a la mateixa biblioteca.

A casa d'uns amics meus tenen una nina petita que es passa les hores davant els dibuixos de la televisió, són fets i pensats al Japó i traduïts a un castellà este-reotipat. Quan la padrina li parla en mallorquí ella li contesta en castellà, en castellà de la televisió, naturalment.

Com és que una persona sensible com ho és en Joan Bibiloni, tregui el seu disc «Joana Lluna» amb més de cinquanta faltes d'ortografia a la coberta? Quin desencís llegir-la després d'escoltar una música que fa goig, acurada i plena de vida!

I el mallorquí del carrer segueix mal informat sobre el propi idioma, no coneix tampoc el valor que té i abandona fàcilment una pràctica de comunicació que té 700 anys a l'illa. No sap que cada paraula que perd és una experiència que perd. Un empobriment que va augmentant i posa trista qualsevol persona amb un mínim de sensibilitat.

Ja és hora que aquell a qui pertoca hi posi remei. Ara. Urgentment.

RAMON CAVALER

SEAT

Rubí Automóviles Lluçmajor, S.A.

A S'Arenal: Exposició i venta.

Carrer Terral, no. 4

Devora el Club Nautic.

A Lluçmajor: Exposició, venta i reparació.

Carretera Arenal s/n Tel. 660234

**STEAK
HOUSE**
Festival

Especialitat en
carn a la brasa

Hotel Festival

Platja de S'Arenal
Sortida n.º 5

A LA VORA DE...

Quina gent!...

En entrar a l'estadi de Saragossa, una hora abans de començar la final, vaig veure que ja era tot ple. I em deixà estupefacte la quantitat de banderes catalanes i blaugrana que omplia gairebé tota la grada. L'efecte cromàtic que produeix la combinació de les dues banderes és magnífic. No estic d'acord, en canvi, a posar les dues banderes en un mateix pal, a barrejar els colors en una sola bandera. El que fa realment bonic és el bosc de banderes catalanes i blaugrana en una proporció aproximadament igual. El vermell viu, el groc, el blau i el grana agafen, conjuntament, quan vibren en l'aire, una qualitat de coloració medieval, una harmonia que diríeu arrelada en l'antiguitat. Quan milers de catalans les alçaven al mateix temps, l'estadi no semblava fet per a un joc de pilota, sinó que esdevenia un escenari d'una representació històrica; més que uns homes amb pantalonets d'esport, la gespa demanava un impossible «futbol a cavall».

Com que no estàvem tancats en una cabina de ràdio, sinó que ocupàvem un lloc a la grada al costat d'eh Puyal, podíem observar la gent de prop. Quina gent, aquesta del Barça! Col·lies d'amics, famílies senceres, el matrimoni ja gran que ha vingut fins aquí amb una bossa amb entrepans i una bandera... Els cridaners i els capficats, els universitaris i els xaves, totes les escoles de lèxic i de gesticulació. Quina força d'integració social i idiomàtica té aquest club! No vam poder sentir ni un sol moment la banda que s'esforçava a tocar l'himne just abans de començar

el partit. La immensa majoria barcelonista cridava, rítmicament: «Visca el Barça, visca Catalunya!». Confesso que em posava la pell de gallina. Gent de parla castellana ho cridava a cor: «Visca el Barça, visca Catalunya!». Sé que els espectadors no catalans —els espectadors aragonesos, les autoritats i els observadors de tota mena— la solidaritat i l'energia del crit els va fer molt d'efecte. Al costat dels seus aspectes discutibles, el futbol —com tot, en aquest món— també és una lliçó per a qui no es tapa els ulls i les orelles.

Un aragonès se m'atansà, en ple partit, per manifestar-me la seva simpatia. Em va venir a dir que Aragó i Catalunya eren països històricament germans i que només una manca d'educació a l'escola i tantes mixtificacions informatives que hem patit fan que tots plegats no siguem prou conscients de l'actitud que cal adoptar. Per cert que els seguidors del Madrid es devien quedar molt parats en passejar per Saragossa i veure els edificis oficials la bandera «catalana». Devien pensar que en Núñez havia subornat els aragonesos.

Perquè, sense blaus ni afegits, les nostres quatre barres —nostres: d'aragonesos i de catalans— ens reben com a casa.

De tornada, a les tres de la matinada, en els ponts per damunt de l'autopista encara hi havia gent que, en la foscor de la nit, feia voleiar banderes saludant els expedicionaris, els «almogàvers» del futbol...

Josep M. Espinàs

ADREÇOS DE TAULA-LLENCERIA
BRODATS
PARAMENTS-FLASSADES I
ENCARRECS

Brodats JIM

Antonia Catalá

Exercit Espanyol, 3
Telèfon 263819 S'ARENAL DE MALLORCA

Els allots de l'escola pública de S'Arenal-Ciutat aprofiten l'ampla explanada de devora el Gèminis per practicar el futbol, arbitrats pels professors. Les nines no en fan d'esport ni d'educació física. Espectadores i pou. Una feina de la Associació de Pares, és preocupar-se de tenir professor d'educació física i monitors pagats per l'ajuntament i si això no és possible, pagats amb les quotes dels associats. Els seus fills, valen la pena.

HOTEL BAHIA DE PALMA

Perruqueria per homes i per dones
Servei de restaurant

Sala de jocs
AL SERVEI DE S'ARENAL I DE MALLORCA

L'ARCADA PIZZERIA RESTAURANTE

El Millor marc de la Platja de S'Arenal.
Les millors carns i els millors peixos.
Sense oblidar les delicioses pastes i PIZZAS
cuites amb foc de llenya.

CONGELATS PLACA

TOTA CASTA
DE PEIXOS
I MARISCOS
CARNS
CONGELADES,
PRECUINATS

PLAÇA DE LA REINA MARIA CRISTINA, 1

S'ARENAL DE MALLORCA

ESBERTADES ESPORTIVES

**COL.LABORACIÓ D'ASSEGURANCES
MARE NOSTRUM-ARENAL**

**CAMPANYA D'ASSEGURANCES
DE VIDA**

PRESSUPOSTOS GRATUITS

**CARRER BERGA, 50
(DEVORA EL MERCAT)**

En el darrer partit el conjunt que presideix en Toni Pastor, triu per 4 a 1 del Búger. El club bugueró no fou enemic difícil pel conjunt de la carretera militar.

Marcaren els gols locals en Rueda, i Andrés García, amb dos gols cada un. I el Brasília després de l'ascens decidir celebrarlo amb uns dies de descans a l'illa de Eivissa. ¡Això sempre es bó! No tot a d'esser lluita i sacrifici. Lo millor es lluitar, triu i després celebrar-ho a un lloc tranquil com es Eivissa. ¡Molt bé Brasília!

La nostre enhorabona també a Rafael Pastor per haver estat l'home que fa set anys fundà l'equip. En definitiva, felicitacions per a tots.

I l'any que ve a I Regional i de seguit a Preferent! Ja esteim pensant amb un Arenal-Brasília! Quina rivalitat!

I de l'Espanya que men direu. Es va aconseguir lo difícil i després els tres darrers partits es va perdre tot. Primer derrota amb el Manacor una setmana després el Constància d'Inca dins Lluçmajor per en el darrer partit perdre (4-1) en el sempre perillós i violent terreny del Portmany d'Eivissa.

Ho sentim per tot l'equip de l'Espanya. Va fer lo possible e impossible per salvar la categoria. No pogué ésser. I ja tenim un nou enfrontament a nivell local, entre l'equip del "Camp Roses" i el de Lluçmajor.

Miguel Jaume l'entrenador llucmajorer que hagué de deixar l'equipo espanyol a mitja temporada està triu amb la Selecció Balear infantil. Ens alegrem per en Miguel Jaume. Com se recordarà la temporada anterior l'Espanya va pujar a III Nacional entrenat i dirigit per Miguel Jaume. Però coses de la vida dugueren que de ésser "profeta en su tierra" nagues d'arribar a un acord amb la directiva per deixar d'entrenar l'equipo de les seves il·lusions.

El Real Mallorca ha ascendit a Primera Divisió. ¡Enhorabona també a tots el mallorquinistes! ¡I enhorabona molt especial a Miguel Contestí, president del "Mallorqueta"! En Miguel Contestí es arener, i per això amb més motiu ens hem d'alegrar del triu dels titulars del "Luis Sitjar".

Per gentileza d'Assegurances Mare Nostrum-Arenal.

¡No entrenaré al S'Arenal la temporada que ve! Ens digué en Josep Dols.

Idó qui entrenarà al S'Arenal? Ara que havíem aconseguit crear un ambient disciplinat seriós, es una vertadera llàstima que en Dols deixi l'equipo titular del "Camp Roses".

Però ell està en el seu dret de deixar-ho si li pareix oportú. A noltros ens agradaria que en Josep Dols continués d'entrenador. Hem estat amb ell, estam i estarem amb ell. Tot això perquè es un home honrat, molt seriós i en qui se pot confiar sempre.

Que no es va aconseguir l'ascens a III Nacio-

nal. Idó que ferem? Esperar un any més. Qui remei queda.

¿Qui serà el nou president de l'Unió Sportiva S'Arenal? En Pere Canals pareix que no està decidit a ocupar la cadira. I en Josep Oliver de "Cas Basté" tampoc vol murtra. Però diuen que hi ha un tal pintor i gran aficionat al futbol, anomenat Mestre i que per ventura li voldrà peres a l'assumpte.

Per pintar que no quedí! Va dir un que escoltava.

Quan acudirà l'afició arenera unida i entusiasta al camp de joc a animar al club arener de preferent? Ningú ho sab. I noltros tampoc sabem res de tot això.

Lo cert i segur es que si la afició arenera es decidís a animar l'equipo de bon de veras ¡otro gallo cantarí!

Els que varem ascendir de categoria, —seguim amb so futbol— fou el Brasília. De III Regional pasà a II. Va aconseguir classificar-se en el tercer lloc de la general. I aquesta classificació final donar lloc a l'ascens. ¡Enhorabona Brasília!

El jugadors del Brasília que jugaren amb l'equipo a lo llarg de la temporada foren en Castilla, Nadal, Ginés, Angel Ruiz, Navio, Andrés, Manolo, Carvajal, Tejera, Layos, Rafael, Moreno, Chaparro i García. Entrenador Manolo García Lorenzo.

Quants de jugadors arenerals o que vinen a S'Arenal estam jugant amb equips de fora N'hi ha ben molts. Idó perquè no intentem que tots aquets jugadors quedin units al S'Arenal. I així intentar d'una per totes l'ascens desitjat a Nacional. L'importància i creixement de la zona mereix, ho repetim, tenir un equip dins III Divisió.

Canviem de tema. Parlem breument de ciclisme. Les notícies no son bones. No hi haurà eleccions per designar president del Club Ciclista Arenal. Pareix ésser que a l'hora de la veritat ningú es presenta,

amb papers legalitzats, per ésser president de la històrica entidad deportiva arenera.

¡Com cambien ses coses, Déu meu!

"A ses Cadenes no hi ha cap noticia esportiva" ens digué en Jaume Busquets del "Bar Los Angeles". Fa falte que es fassin més coses. Altra temps es fa fer una penya de pesca. Una penya que va funcioná poc temps.

Després no se que passà amb la anomenada penya de pesca. No queda ni penya ni directiva, ni socis, ¡ni peix! Redell salat! Quin final més trist!

Ara es parla de toros allà dedins, moltes de vegades. I això es perquè hi ha en Pere Caldentey que es un home enamorat de la "torería". I en Pere Caldentey fou un bon torero i segueix éssent un gran aficionat. ¡Olé maestro!

I canviem altre vegada de tema. Atletisme i boxa. Dos personatges de molte coneguda a S'Arenal tingueren un acord "bastante extraño".

Foren en Josep Peñalver i en Carles Pérez (de "Talleres La Mezquita") Per un "allá y quitame estas pajas", dicen que dicen que han dicho que vieron que los dos se enzarzaron en lucha inesperada y poco usual en Peñalver".

Alló que no sabem són els motius de la lluita i tampoc poren dir com va acabar la qüestió. Però ens han assegurat que en Toni Sampol, president o cosa grossa del "Boxing Club Arenal" va haver d'intervenir dins el "sainete". Tretarem de aclarir que es lo que passa entre en Carles i en Peñalver.

Per cert es bó recordar que ells dos tenen una participació molt destacada dins l'atletisme. Fa uns quatre anys assistiren participant en el "Cros de Santander", de cent kilòmetres. I tots dos aconseguiren una magnífica classificació d'entre més de dos cents participants.

Perquè ara es que no segeix aquella amistat? Ells ho sabran...

Amb un jutge com en

Fa temps es fundà la "Peña de Pesca Los Angeles". Ara no queda res de tot alló, ¿qué ha pasat?

(Foto Vicens Tur)

Diuen que en Bernat Noguera tornarà entrenar el S'Arenal. Aquí el veim parlant amb el nostre col·laborador Tomeu Sbert.

(Foto Quintín)

Toni "de sa grúa" es bó pensar que la cosa acabarà de lo millor. Amb un sopar si tot ésser! Segundos fuera! O millor dit ¡fora lloques!

¡Visque el Barça!
¡Hala Madrid!
"Toquet es nas", va dir un que sen fotia de tot.

¡Tararí... tararará... El Son Verí ganará!

I es que una tripleta del Club Peranca Son Verí pot ésser molt bé campiona. Jugarán a Arenys de Mar (Cataluña) a primers del mes de juny per aconseguir lo millor per la petnque balear. Son ells en Barbero, en Balaguer i en Salvá. Enhorabona i sort!

S'altre día ens digueren que en Sebastià Barceló "d'es Bacomo" volia ésser novament president de la Federació balear de Boxa. Noltros preguntarem a s'interesat si això era vera i ens contestà que no. "De moment estic molt bé a ca-nostre" ens digué en Tià.

Psam a rubby, un deport poc conegut. Pareix que en Josep Tomás "d'es restaurant Yate" no troba facilitats per aconseguir un terreny adequat per jugar a rubby.

"He anat a la Diputació, després al Consell, a l'Ajuntament de Ciutat a unes quantes parts més. I res de res. Ni tampoc tenc esperances. "A lo primer tot eren promeses aclará en Pep Tomás. "Però lo que es diu ara no se que fer".

Així que de moment ens quedarem sense veure rubby.

"Pacheco"

I venen les regates i altres proves de la mar. Sota l'organització del Club Nàutic S'Arenal voren moltes de activitats aquest estiu dins la nostra badia i això sempre es interessant.

Per altre part, ja estan funcionant les noves oficines i altres instal·lacions al nou port deportiu arener. Tot en benefici del soci, tot en benefici de la gent enamorada de la mar i en definitiva de la zona.

Ningú podria pensar que el Club Nàutic S'Arenal constituït l'any 1952 davall l'enramada de "Ca's Basté" arribaria tant enfora!

I encare no hem acabat" digué el dinàmic president Joan Miguel Catany.

I ara una noticia de Lluçmajor. Noticia de futbito. En Joan Mulet, bon porté que fou de l'Espanya dins III Nacional, estava tot entusiasmat amb un equip de futbito que están preparant, categoria juvenil. En Joan Mulet i en Joan Mojer duen la cosa endavant, amb l'ajuda de un grup de bons aficionats. Amics llucmajorers, contem amb la nostre modesta col·laboració.

TOMEU SBERT

En Julio Iglesias, Na Bàrbara Pastor, en Manolo Arcusa i el senyor Santamaría, pare de na Massiel.

N'Albert Hammon i en Manolo Escobar, dos amics corals de n'Antoni.

En Raphael també va formar part del jurat del Musical.

HOMES DE S'ARENAL

Avui, treim a les planes de la nostra revista a un home ben popular i conegut dins el món de l'espectacle, ell és n'Antoni Joan

i Clapés, nascut a Ciutat però que de ben petit el dugueren a Son Ferriol, allà hi va trobar la seva companyera, na Bàrbara

Pastor, —germana del ferrer de Sa Punta— amb qui se va casar i amb qui va tenir tres fills, n'Eulari, na Bàrbara i n'Antoni.

N'Antoni Joan fou cantador, amb l'Orquestra Columbia va recórrer tots els pobles de Mallorca fent gales d'estiu, també va cantar a quasi totes les sales de festes d'aquell temps: Trebol, Jack el Negro, Eivissa, Tito's, la Sala de festes del Victoria, la del Bahia Palace... També va participar de manera molt activa a les 5 edicions del Musical Mallorca, una mostra d'això que deim la tenim amb les fotografies que il·lustren aquesta article, Na Silvia Cristel, la protagonista de la fabulosa pel·lícula Enmauelle, n'Isabel Tenaile, que fue presentadora del Musical, n'August Algueró, que acompanya als fills del nostre protagonista en Raphael, en Manolo Escobar, n'Albert Hammon, en Julio Iglesias i altres que formaven part del jurat d'aquest Musical que ja forma part de l'història dels mallorquins.

N'Antoni parla i no s'atura recordant personatges famosos que escoltaren les seves cançons: El Sha de Persia i na Soraia anaven molts de vespres al Tito's on ell cantava, n'Albert de Lieja i na Paola quan se casaren passaren la lluna de mel a Formentor, molts de vespres també anaven a ballar a Tito's.

Ara, fa pocs anys n'Antoni s'ha retirat del món de l'espectacle, encara que potser hi torni qualche dia segons les seves propies paraules, de totes maneres no està aturat i ha montat un Bar-restaurant-graella a la cantonada del carrer Terral, carrer Salut de S'Arenal de Mallorca.

—¿Com és que has posat IBIZA al teu local en lloc de posar-li EIVISSA que és lo correcte? li demanam.

—Jo estimo molt Mallor-

Qui no va tenir ganes, mes de dues vegades de prendre un avió amb na Silvia Cristel? N'Antoni la va tenir ben aprop.

N'Isabel Tenaile és una persona be simpàtica i ben humana, ens ho assegura n'Antoni.

N'August Algueró, amb n'Antoni, na Bàrbara i n'Eulari.

La família Joan-Pastor ara fa un parell d'anys. Avui les nines ja són unes bones polletes.

ca i me sent molt mallorquí, ara que ho dius pens que estaria molt millor escrit així com toca però a l'hora de pintar el retol no hi vaig caure.

—¿Quina classe de gent

ve al teu local?

—Això és un lloc internacional, hi ve gent de tota Europa, però sobretot hi venen mallorquins.

—Pareix que el negoci te va bé.

—El negoci va bé, d'allò que estic més content és dels veinats, amables, servicials... són uns veinats meravellosos.

MATEU JOAN I FLORIT

A la cantonada del Carrer Salut amb el Carrer Terral se troba LA CAFETERIA IBIZA regentada per n'Antoni Joan i la seva família. Bons menjars, bona graella per a torrar i bam ambient hi ha aquesta cafeteria.

Concurs de paelles que gent de S'Arenal i Comarca organitzaren el passat 5 de juny organitzaren a la Comuna de Bunyola. Totes tengueren premi.

Trofeu Familiar d Petanca la Porciúncula Horabaixa del dissabte 21 de maig de 1983, 24 participants

Torneix Familiar de Petanca a la Porciúncula.
Tripletes guanyadores:
Joan Comes i Moll.

Miquel Llompart.
Joan Femenies.
Antoni Font.
Josep Gomila.

Bartomeu Feliu.
Mateu Capellà.
Joan Sagrera.
Miquel Sagrera.

TOTI'S

NOVA BOUTIQUE POPULAR

Confecció per a home, dona i nin.
Esperam la vostra visita.

Carrer Bartomeu Calafell, 2
S'Arenal de Mallorca.

BAR DON BENITO

us trobareu be amb Na Vicky i
en Miquel

INTERNACIONAL PUB

Edifici Don Benito

Carrer de Sant Bartomeu, 63

Aprop del Camp de Fútbol

CAFETERIA SANT DIEGO

COQUES DOLCES CADA DIA
I AL VESPRE MUSICA DE PIANO

Graphic Art S.A.

★ TIPOGRAFIA ★ OFFSET

★ DPT. FOTOGRAFIC

SANT CRISTOFOL, 116 TEL. 268964

S'ARENAL DE MALLORCA

El darrer crit en bosses i articles en pell

CURTITS

Avinguda Nacional
devora

HOTEL TOKIO

EDUCAR PER A LA PAU

"Justicia y Pau", en el marc de la jornada mundial de la pau d'enguany —"Per aconseguir la pau, educar per a la pau"— i de l'any internacional de l'in-

fant, realitza una serie d'iniciatives per una educació per a la pau als nostres nins ja des de dins les nostres escoles.

Es una evidència: l'in-

fant neix ignorant. Cal, doncs, ensenyar a l'infant moltes coses. I només a l'infant. Cada cop es parla més de la necessitat d'una educació permanent.

Conscientment o inconscientment, l'infant, l'adolescent, el jove, l'adult acumulen una pila de coneixements. Molts volen ensenyar a l'individu. Ensenyar-li que necessita comprar un detergent o ensenyar-li què és bo de votar aquest o aquell partit. Educar-lo perquè vagi a veure aquest film o educar-lo perquè tingui ganes de veure món. Milers i milers de missatges.

I la Pau, quin lloc ocupa en aquest procés? L'educació per a la Pau, quin lloc hi té?

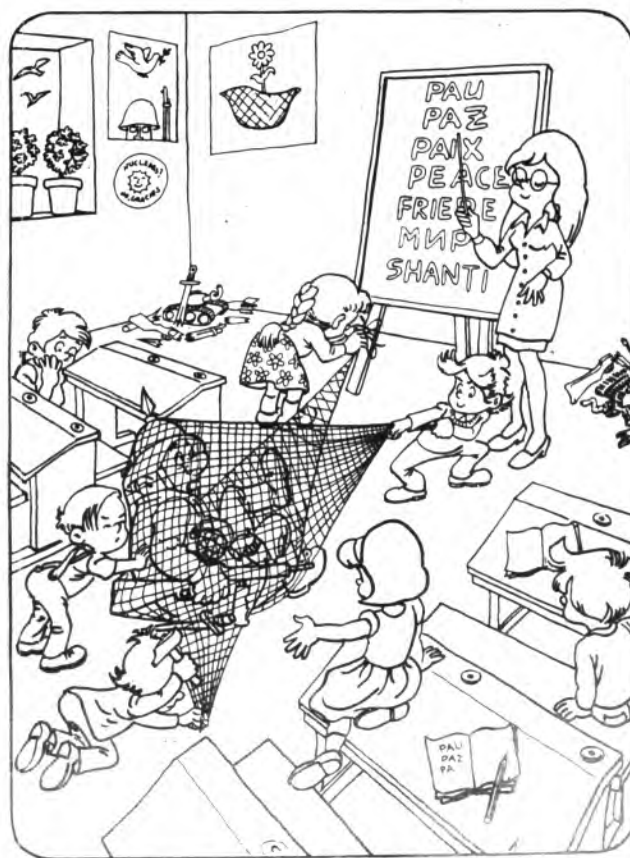
Ser educat per a la Pau és un dret de l'infant. Ho diu l'article 10 de la Declaració dels Drets de l'infant, l'any del qual celebrem enguany. Si els nens tenen aquest dret, algú ha de tenir el deure d'educar-lo d'aquesta manera. Pau Casals, el músic català, deia a la seva amiga Golda Meir: "els polítics no saben com evitar la guerra. Jo sí que ho sé: només cal predicar la pau entre els nens. Això és molt més important que no ensenyar-los que dos i dos fan quatre. Els esperits educats no desapareixen trets".

Es possible de jugar, només amb la imaginació, a un joc ben instructiu. Imaginar escenes de Pau i escenes de violència. Un paisatge assolat i uns éssers humans que el travessen tot sentint la seva communitat misteriosa i profunda amb la natura. I la bomba atòmica d'Hiroshima explotant i matant milers d'homes i de dones, de vells i d'infants. Una parella d'enamorats que s'han citat a qualsevol bar de

qualsevol indret del món i que es descobreixen mútuament, amb una il·lusió expectant. I imaginar després una escena de tortura en la qual uns homes uniformats malmeten de manera sistemàtica i brutal uns detinguts... Serien possibles moltes altres imatges en aquest joc d'imaginació a l'abast de tothom. Un món que sembla fet per a viure en Pau i en el qual hi ha violències de mena molt diversa, perquè si un tret és una violència la misèria també n'és una. Violències que ningú no voldria per a ell mateix ni per als éssers que estima. No hi té alguna cosa a veure amb tot això l'educació per a la Pau o bé la manca o la insuficiència d'ella?

Totes les realitats, tots els fets tenen unes causes. Quines són les causes de la violència? No de les violències naturals, de la catàstrofe d'un cicló davant el qual els éssers humans no hi poden res o ben poc. Sinó de totes aquelles altres violències i de totes aquelles altres catàstrofes.

No hi haurà unes causes humanes? Les causes no estaran en un racó del cervell que pensa que uns altres éssers humans no són fonamentalment iguals en drets i en dignitat? I que per tant poden ser víctimes d'una bomba, d'uns trets, d'una misèria... Els nazis pensaven, i ho ensenyaven, que els jueus eren una raça inferior, alguna cosa que no arribava al nivell humà. Que eren una mena d'animals o d'insectes perniciosos que calia eliminar. Per això els perseguiren, els tancaven en els camps de concentració, el cremaven. Els seus cervells i els seus cors havien estat instruits i educats

d'aquesta manera: els jueus no arribaven al nivell humà.

A la història de tots els països hi ha innombrables pàgines fosques semblants. Pàgines en les quals van ser escrites i s'escriuen aquestes paraules: "Aquests no són dignes de Pau".

Si l'infant no es protegeix d'aquestes idees i d'aquestes pràctiques de discriminació racial, religiosa o de qualsevol altre mena, aquesta metzina pot ficar-se dins ell. I un cop convençuts que els altres —si guien els que siguin, catalans o andalusos, comunistes o liberals, creients o ateu, blancs o negres, homes o dones... no tenen els mateixos drets fonamentals, per què aquests altres han de gaudir del bé de la Pau, per què, si las cir-

cumstàncies sembla que ho demanen, no poden ser víctimes d'explotació, d'opressió, fins i tot de tortura i de mort violenta?

Per què no podran dictar-se lleis que els discriminin, conservar sistemes econòmics que els oprimeixin, costums que els humillin, per què no podran aixecar-se avions que els bombardegin? L'operació prèvia ja està feta. Una operació en un racó del cervell i en un racó del cor. I aleshores on resta allò que l'infant —i per què no l'adolescent, el jove, l'adult?— "ha de ser educat en un esperit de comprensió, tolerància, amistat entre els pobles, Pau i fraternitat universal, i amb plena consciència que ha de consagrar les seves energies i aptituds al servei dels seus semblants"?

Vet aquí la importància de l'educació per a la Pau. "Els esperits educats no desapareixen trets" deia Pau Casals. Els esperits veritablement educats en la Pau difícilment dispararan trets, torturaran, negaran els drets dels altres, oprimiran. Segurament en moltes famílies es va posar més cura en educar a manejar els coberts a taula que en educar per a la Pau.

(Continuará)

TOP LESS ACUARIO

AMBIENT AGRADABLE
Exèrcit Espanyol 54
Telèfon 266216
S'ARENAL DE MALLORCA

Deman
PELUQUERIA UNISEX

EDIFICIO PIL-LARI PLAYA
CARRETERA ARENAL S. N. SALIDA 2
TEL. 26 47 50

CHINA RESTAURANT ORIENTAL

C/Joaquín Verdagué, 12
Arenal Tel. 26 67 21

飯 DEVANT EL BALNEARI 8 店

PIZZERIA ITALIANA

CAVALLINO ROSSO

ESPECIALITAT EN:
MENJARS TÍPICS ITALIANS

CARRER JOAQUIM VERDAGUER, 17 -
TEL. 263619 - S'ARENAL DE MALLORCA

ALBORADA
RESTAURANTE GALLEGO

Carretera Militar, 269
Teléfono 26 07 25

EL ARENAL
PALMA DE MALLORCA

CAFETERIA
EUROPA

Carns a la brasa.
Carrer Joaquim Verdagué, 42.

Tel. 262046.
S'ARENAL DE MALLORCA

Cap a la normalització de la nostra llengua

De la Revista Lluç.

Segons l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, una de les tasques pròpies dels nostres organismes d'auto-govern serà la de promoure la normalització de l'ús de la llengua que ens és pròpia.

Una tasca realment immensa i delicada, en la qual s'han fet encara poques passes en el període de la nostra preautonomia.

Els prejudicis lingüístics estan profundament arrelats en les nostres estructures socials, prejudicis que vénen d'una manca d'informació. Desmuntar aquests prejudicis serà gairebé una tasca de benedictins.

No podem dir que el Consell General Interinsular, en tràmit ara de liquidació, hagi fet una feina massa destacable en aquest aspecte. Tampoc no ha fet —i és de justícia consignar-ho— una feina negativa i, en aquest darrer aspecte, cal subretxar la fermesa amb què s'ha mantingut la identitat de la nostra llengua, consagrada avui per l'article III de l'Estatut.

No hi ha dubte que un dels organismes públics que ha fet en aquest sentit coses positives és l'Ajuntament de Ciutat. Cal confessar que del programa de normalització lingüística, aprovat per l'esmentat Ajuntament, només una petita part s'ha duit a terme a la pràctica, però s'hi ha duit amb eficàcia i afrontant les esperades crítiques adverses. Un darrer exemple, el tenim amb els rètols senyalitzadors que s'han instal·lat a Ciutat, redactats només en la nostra llengua. Creim que aquesta és una de les passes més fermes cap a la presència normal del català al carrer. Naturalment ja s'han produït les protestes fonamentades en la dificultat que això suposa per als no catalanoparlants. Aquest argument els afavoreix ben poc realment, ja que equival a considerar-los beneïts. ¿Podem suposar, per exemple, que un francès no entèn la paraula «port» o «aeroport»? ¿O que a un castellà li és difícilíssim interpretar el rètol «plaça de toros», o que pugui pensar que «informació» vol dir una cosa molt diferent de «información»?

Més valdria que els enemics de la nostra llengua jugassin amb les cartes destapades i s'estalviessin de dir desbarats.

Tanmateix continuaran, ho sabem per una experiència dolorosa, els atacs; l'afany oficial o des d'unes posicions de simple desinformació o incultura d'encerclar la nostra llengua en les relacions casolanes. Per això ara, que tenim eines a les mans, amb l'Estatut i amb les nostres institucions d'auto-govern, cal promoure, per tots costats, una rehabilitació d'una llengua tan gloriosa, i tanmateix tan espoltrada, una llengua tan estimada pels qui serveixen la flama perenne del patriotisme autèntic, tan denigrada pels qui es venen a altres «centres» de poder o pels qui simplement s'endureixen en llur ignorància.

Voldríem cloure aquest breu comentari editorial amb les paraules de Joan Alcover, les que haurien de fer ben seves aquells que molt aviat rebran el poder autonòmic o municipal del nostre poble, de les nostres ciutats i viles: «Jo l'estimo i la venero, eixa llengua, pels títols que la il·lustren, pels records que l'ennobleixen, per l'ànima que hi vibra; però sobretot la vull i la preferesc per ésser la nostra. Aquest és el títol suprem que la fa, no la millor, sinó l'ÚNICA PER A NOSALTRES».

NICOLAU LLANERES

Amb 47 anys i una experiència anterior al camp de la siquiatría, ara, te davant seu, la delicada labor d'excavar una política cultural d'acord amb l'importància d'una Ciutat com la nostra, des de l'Ajuntament. Nascut a Porto Colom, En Nicolau Llaneres, és el nou Tinent de batle de Cultura de la Ciutat de Mallorca.

—Quina ha estat la teva primera reacció, al ser elegit per aquesta difícil labor?

—Vaig pensar que era un camp de treball molt important. Que a aquest lloc tendria la possibilitat d'exterioritzar una cosa que ja havia cultivat, de manera personal i un poc egoista.

—Con enten la cultura En Nicolau Llaneres?

—Pens que hem de distingir la cultura des de

l'angle, crec cal realitzar una labor de continuïtat. Hem de mantindre una sèrie de tradicions, d'arrels, de coses que son aquí.

—¿De quina forma concreta?

—Cal aconseguir que moltes gent participi, que s'incorpori a aquest procés.

—¿Cultura d'élite o cultura de masses?

—Jo pens que no hi ha cultura d'élite o de masses, sinó que hi ha bona o mala cultura. Per això pens que qualsevol pel simple fet de ser humà, pot gaudir d'allò que se sol anomenar cultura popular o subcultura.

—¿La seva opinió de la normalització lingüística?

—Es un desafiament. Crec que hem de començar posant nom a les coses en català. A partir d'aquí hi ha un camí molt llarg a recórrer.

GLOSA D'UN SOLDAT ENFORA DE MALLORCA

Pot-ser aquesta glosa no rima massa ni guarda la mètrica, és la glosa escrita amb el cor d'un soldat enfora de Mallorca, per això la publicam.

Per això i per moltes coses que no vull anomenar els hi enviï una abraçada memòries fresques de l'hora i llàgrimes de soldat.

Aquesta petita glosa, és el poble Cadener Que mentre me quedí vida, de tot cor estimaré.

Aquestes gloses me surten de lo més endins de mi, perquè del poble em separen moltes milles de camí.

Perquè ell em va veure neixer vaig correr pels seus carrers, A la gent de Ses Cadenes, Els desitjo lo millor perquè els apreciï de veres Des de que era un al·lotó.

Aquí hi tenc el cap i els peus També se pod dir que hi visc, El meu cor està amb vosaltres amb el poble mallorquí.

Son gent amable i tranquil·la que de mi s'han recordat quan men som anat a fora a servir com a soldat.

EN BIEL
DE CA'S
FERRER DE
SES
CADENES

Floristeria IRI

SERVICIO INTERFLORA

DIGALO CON FLORES
SAY IT WITH FLOWERS
DITES LE AVEC DES FLEURS
LASST BLUMEN SPRECHEN

Digau-ho amb flors.

Av. Bartolomé Riutort, s/n.
Tels. 26 23 59 - 26 49 44
Ca'n Pastilla
PALMA DE MALLORCA

BARBACOA SA MASIA

Carns i aus a la brasa.
Carrer de Sant Cristòfol n. 65
Davant l'Església de S'Arenal.

CONSTRUCCIONS J. RIVAS MAS

ESPECIALISTES EN MANTENIMENT
D'HOTELS

CANONGE MATEU ROTGER, 25
TEL. 26 48 53

LAS MARAVILLAS LLOGUER DE COTXES CAR HIRE

Llaüt, 40 - Tel. 26 41 25
Les Meravelles
S'Arenal de Mallorca

RESTAURANT
GRAELLA

Ca'n Verdera

Especialitat en Cuina Mallorquina
Bodes i comunions.
Carrer "Las Parcelas"
Balneari 5
Tel. 261057

LES MERAVELLES

SANT JORDI

Els Santjordiers ompliren l'Església per assistir a la confirmació en la fe de Jesucrist de 104 al·lots i al·lotes.

Dos joves hi anaren amb cadires de rodes, però hi anaren.

Emotiva cerimònia, és aquesta de la confirmació.

A l'oferta, els millors fruits del Pla de Sant Jordi.

El Conseller Josep Moll i la seva Família també són feligresos de la parroquia de Sant Jordi.

Els al·lots a una part, les al·lotes a l'altre. Joves tots, de lo millor d'entre la gent de Sant Jordi i la Casa Blanca.

La congregació de fidels cristians, hagués pogut ésser un concurs de "mises" donat la bellesa i elegància de moltes de les congregades.

OBRA CULTURAL BALEAR

Tenint en compte el marge de disponibilitats en què es mou.

—Dóna la màxima prioritat a l'ensenyament de la nostra llengua, com a premissa indispensable per a un redreçament

Tenint en compte el marge de disponibilitats en què es mou.

—Dóna la màxima prioritat a l'ensenyament de la nostra llengua, com a premissa indispensable per a un redreçament cultural de base popular.

—Organitza curssets i conferències sobre temes referents a la nostra cultura.

—Fa campanyes en defensa de la naturalesa, del paisatge i dels valors urbanístics.

—Subvenciona emissions de ràdio. Cada dia a les 3,30 podeu escoltar el programa "Mallorca al vent" a través de Ràdio Popular.

—Edita la revista LLUC única que es publica a les illes en la nostra llengua. S'envia gratuïtament als socis durant un any.

—Publica monografies sobre temes relacionats amb les illes Balears.

—Publica cada any un calendari, gratuït per als socis dedicat a figures eminentes de la nostra literatura i il·lustrat pels nostres millors artistes.

—Promou activitats pedagògiques, entre altres, l'Escola d'Estiu, que ha despertat un interès creixent entre els nostres.

Això és una mostra de la labor constant que realitza la nostra associació per defensar el patrimoni cultural del nostre poble i difondre'l a tots els nivells.

L'ENSENYAMENT DE LA LLENGUA

Tota cultura s'ha de manifestar a través de l'idioma que li és propi.

Partint d'aquesta base, l'Obra Cultural Balear dedica especial atenció a l'ensenyament de la nostra llengua, per mitjà de: L'organització de cursos de grau elemental,

mitjà i superior per als naturals de les illes i un curs especial per a persones de parla castellana, a l'Estudi General Lul·lià.

La formació de professors.

La introducció de l'ensenyament de la nostra llengua a les escoles, altres centres docents, associacions de veïns, etc.

Peticions als organismes públics perquè promoguin i subvencionin aquest ensenyament.

AL SERVEI DE LA CULTURA

L'Obra Cultural Balear amb esperit de servei s'esforça a dotar les nostres illes dels instruments que requereix una cultura dinàmica, viva i popular.

Per tant, vol arribar a tothom pels canals d'una autèntica participació popular, és a dir, oberta a tots els que volen que la nostra cultura tenguí les mateixes possibilitats de qualsevol altra i que s'incorpori a un món en transformació al servei de l'home.

Només així l'Obra Cultural pot demanar l'adhesió i la col·laboració de tots els qui són conscients dels problemes actuals i de les grans possibilitats del futur. Esperam, així que tothom respondrà a aquesta invitació a ajudar-nos, cadascú en la mesura de les seves possibilitats. Perquè a l'Obra Cultural hi pot entrar tothom i tothom hi hauria d'ésser.

AJUDI A L'OBRA CULTURAL DE DIVERSES MANERES

1.—Fent-se soci vostè mateix, enviant a l'oficina de l'Obra Cultural Balear, degudament complimentat, el butlletí d'inscripció que veurà en aquest mateix imprès.

2.—Convidant els seus amics a fer-se socis.

3.—Indicant-nos per escrit o per telèfon el nom d'amics o coneguts seus que presumiblement vulguin ésser socis.

PERRUQUERIA KATI

BERENGUER DE GIRALT, 5 SANT JORDI

Tel. 266813

SANT JORDI

PROSSESSO DEL CORPUS

El Dia del Corpus, prosseu pels principals carrers de Sant Jordi.

Una catifa de flors, cobreix el trajecte tot per on passa Jesus Sacramentat.

Les jovenetes segueixen la seva bandera.

Els nins i nines de primera comunió, just davant el Santíssim.

Els tamborers duen el ritme de la prosseu.

Homes respectables aguanten el dossier que cobreix la Sagrada Forma.

EN BARTOMEU DURAN ENS HA DEIXAT

En Bartomeu Durán fotografiat el dia de la nevada d'aquest hivern amb les seves cunies a S'Aranjassa.

Setze anys tenia en Bartomeu Durán i Canyelles quan morí esclafat pel tractor a la padreria del seu oncle a S'Aranjassa.

Fa un any i mig, quan va acabar d'anar a escola, el seu oncle, que també era padrí de les fonts el va acollir a ca seva ja que a l'estar son pare i sa mare separats no estava lo suficient guardat, estava sense feina i se passava el temps amb les màquines escurabutxaques dels casinos.

L'oncle, Joan Canyelles, —que és el president del Club de Petanca Es Turó— el tenia d'ajudant a la padreria i al camió, com si hagues estat un fill seu, de fet, com a un fill el tractava i li ensenyava el seu mateix ofici al mancar-li fills barons que el seguisin a la feina.

Ara, el fat, la mala sort, han fet romput la vida d'aquest jove, conegut i estimat a S'Aranjassa i al Pillarí.

EL NIN SEBASTIA OBRADOR

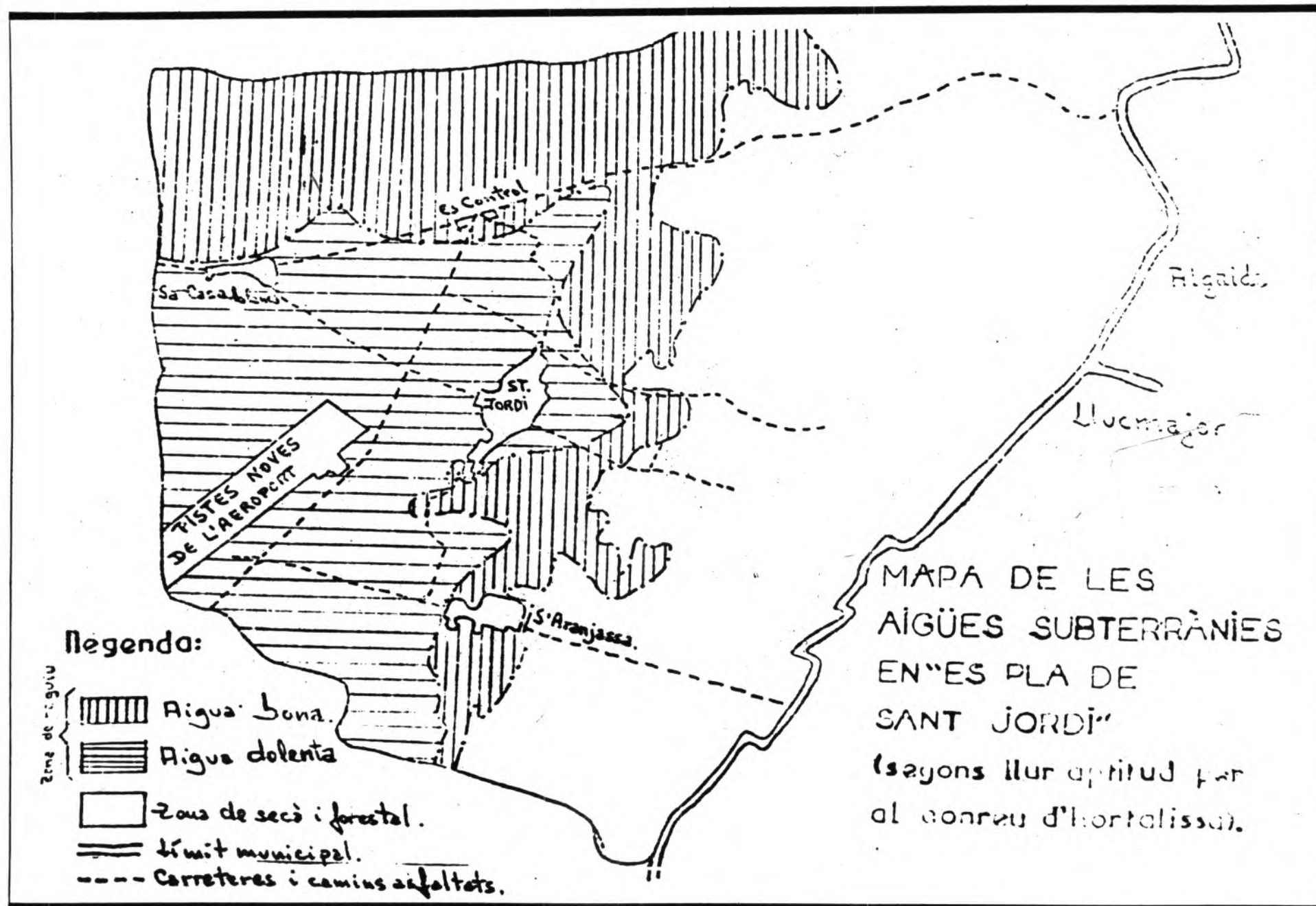
Els diaris de Ciutat n'han parlat prou aquestes setmanes passades. El nin Sebastià Obrador de 6 anys va morir mentre l'operaven de les glandules. Una operació sense importància diuen, però que a vegades matà. Visitam al pare i a la mare al carrer

Vadell no. 6 de Sant Jordi. Ells estan desconsolats, però no hi poden fer res. Tant de bo, que mai més morin nins per aquest motiu, ens comenta la mare.

El nin Sebastià Obrador, víctima de l'anestèsia.

SANT JORDI

HOMES DE SANT JORDI

Qui no coneix l'Amo en Mateu Campet? En Gafin el feu famós a la seva secció "Sa Porta" del diari Balears. L'Amo En Mateu donava a ne'n Gafin les novetats del Pla de Sant Jordi, li donava els preus del bestiar i dels pinsos.

Hem trobat l'Amo en Mateu al Restaurant Qui-rante, de la seva propietat encara que la restauració no sia el seu principal ne-

goci, lo seu és ser merca-der i ramader, d'això par-lam.

—¿Com va la pagesia del pla de Sant Jordi?

—Malament perquè no plou des de fa dos anys, si ploques molt, la sal aniria cam avall, ara, la terra és de cada dia més salada i no s'hi fa quasi res.

—Ara pareix que hi ha el projecte de dur-se'n l'aigua depurada del Coll

d'en Rebassa al terme de Campos. ¿Vos que hi tro-bau a n'això?

—Els campaners la vo-len, però no la tendran perquè aquí l'ehm de mes-ter tant com ells. Serà manco gasto emprar aques-ta aigua dins el terme de Ciutat que dur-la a Cam-pos.

—I de preus, com anam?

—Tot ha pujat molt

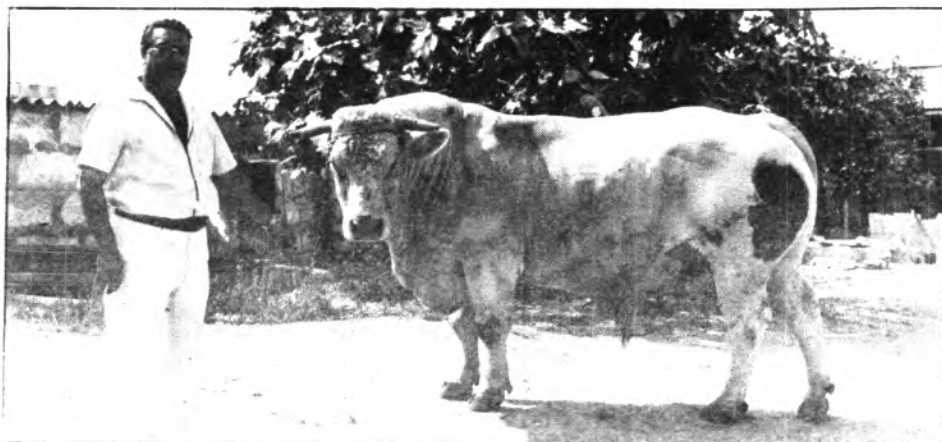
amb aquesta secada; la garba de sivada que anava a 6 pessetes el quilo l'any passat, enguany va a 12, l'alfalç sec que anava a lo ara va a 15, la bala de palla que anava a 45 pessetes ara va a 140. La llet se vendrà enguany a 27 pesse-tes, però amb els preus del menjar costarà 30 pessetes cada litre al ramader.

—Veis qualche remei a aquesta situació?

—El Govern de Madrid dona ajudes als pagesos de les zones de sequera de la Península, però no a Ma-llorca. L'aigua de les depu-radores també ajudaria molt a la gent del Pla de Sant Jordi i de Son Fer-riol.

MATEU JOAN I FLORIT

L'Amo en Mateu Campet.

Nou cents cinquanta quilos va pesar aquest brau de raça xeroe que en Mateu Campet va comprar a n'en Damià Sastre.

RESTAURANTE

**S'Hostal
des Plá**

Manuel Cañero García

Carretera Manacor, Km. 12'5
Teléfono 26 32 86

Sant Jordi

Son Ferriol

LA PROSSESSO DEL CORPUS

El Bon Jesús Sacramentat, també se va passejar pels carrers de Son Ferriol acompanyat de molte de gent, els nins i les nines de primera comunió, foren els principals actors d'aquesta prossezzo pels carrers encara sense asfaltar del poble.

AUDIENCIA DEL GOVERNADOR A LA A. DE VEINATS

A poc a poc, però sense aturar-se, la Associació de Veïnats de Son Ferriol va aconseguint els seus objectius i complint els programes que se va proposar del dia de la Junta General.

Una de les necessitats de Son Ferriol, és la vigilància nocturna dels carrers, ningú s'havia preocupat mai de tenir policia que vigiléssim durant la nit.

La nostra AAVV va acordar demanar audiència al Governador Civil en un intent de donar-se a conèixer a les autoritats i tenir un contacte directe amb totes les altes esferes mallorquines.

El passat dijous, dia 20 de maig, tinguérem l'honor de ser rebuts pel Governador, la comissió de la AAVV composta per Tomás Palmer, N'Andreu Riera, En Josep Anglada, En Josep Mas i En Pere Bibiloni.

Puntualment, no hagueren d'esperar ni un minut,

passarem al despatx del Governador i quedarem gratamente sorpresos quan al demanar al Governador quin tractament li haviem de donar, ens contestà que el podíem tractar de tu, igual que si ens coneguéssim de sempre.

En nom de tots els socis, li entregarem una placa amb l'insignia de la associació, a continuació li explicarem el que havíem aconseguit, i els projectes que teníem.

El Governador, D. Carles Martín, se va interessar vivament pels problemes de la nostra barriada, ens demanà pels socis i finalment, ens prometé que s'interessaria perquè el nostre poble tengués vigilància poer part de la Policia Nacional durant tota la nit.

Com a despedida, el convidarem a que visités Son Ferriol, el dia de la inauguració del dispensari.

PERE BIBILONI

PRIMERA FESTA DEL PEDAL

Dia 2 de Juliol se celebrarà a Son Ferriol la primera festa del pedal.

Gent de tota edat, participarà a aquesta diada cicloturista que partirà de la Plaça Major de Son Ferriol i arribarà fins a la plaça de Cort de Ciutat.

Allà, s'entregarà una placa commemorativa al batle de Ciutat felicitant-lo per la seva reelecció. A continuació s'entregarà una altra placa al president del Consell de Mallorca, felicitant-lo també per haver

estat elegit president d'aquest organisme.

Aquesta festa organitzada per la Associació de Veïnats, és possible gràcies a la col·laboració molt especial de la Cooperativa Tabyr de l'Aeroport de Son Sant Joan, a la butiga Motos Mas que ha donat una bicicleta i a la Casa Radio de Son Ferriol que ha donat un radio-cassette. Aquests dos articles seran rifats entre els assistents a la concentració ciclista sonferriolera.

L'Amo En Joan Cantallops de Son Morro (aprop de Son Ferriol) amb la seva família i sis cans de bestiar de raça ben mallorquina que guarden la possessió. Trenta sis quarterades de reguiu amb aigua molt bona. Tota casta d'hortalisses se fan dins Son Morro.

SOR PATROCINI

Fa més de 20 anys que és a Son Ferriol, és l'infermera de Ca Ses Monges i se pot dir que està les 24 hores del dia al servei del poble ja que la poden cridar a qualsevol hora del dia o de la nit i acudeix ràpidament a posar una injecció o a qualsevol emergència.

La seva cella està al costat del dispensari a fi de poder contestar a totes les cridades que li facin els malats. De 11 a 12 i de 8 a 9 té consulta al dispensari, la resta del dia fa voltes per les possessions del Pla amb la seva motocicleta, a més de curar els malats, vetlla els moribunds i els ajuda a be morir. També te cura de rentar i de vestir els morts.

Per aquest motiu, una comissió de 15 santferriolers li ha organitzat un homenatge per dia 25 de juny.

A les 8,30 del vespre hi harà missa solemne i a continuació buffet fred al pati de l'Institut.

Na Miracles Ferrer, esposa de n'Antoni Allés de la granja El Pinar de Les Cadenes va morir cristianament aquesta setmana passada. El Funeral a la Capella de Ses Cadenes oficiat pel Franciscà P. Sanhis, fou una manifestació de dol de tot Ses Cadenes.

SATISFET PEL RESULTAT DE LES ELECCIONS

Senyor director:

Te prec publicis al quinzenal de la nostra comarca, només dues retxes davant el resultat de les eleccions municipals.

Estit molt satisfet de que en Ramon Aguiló segueixi de batle a Ciutat,

així podra acabar tot allò que va començar. Esti molt content que pugui governar amb amplia majoria de socialistes, és una llàstima, però que no hagi sortit cap regidor del PSM ni del PCIP, tant en Joan Perelló com en Paco Gar-

cies feren bona feina aquests darers anys i no mereixien el tracte que els ciutadans els han donat a aquestes eleccions.

JOSEP ANGLACA
SON FERRIOL

BOMBA ATOMICA MADE IN USA

Per els seus fets els coneixereu. Recordem-ho: fa trenta-vuit anys un pilot de l'aviació militar nord-americana va deixar caure la bomba atòmica en la història de la humanitat. Instantàniament varen morir més de 200.000 persones, sacrificades a sang freda des d'una taula d'operacions estratègiques en el Pentàgon, per uns polítics i militars amb molta visió de futur. Així els Estats Units, que pretenen esser el país més defensor de les llibertats humanes, més democràtic, més avançat, són el primer país que utilitza els mitjans d'extermini de masses per assegurar els seus interessos polítics imperialistes. Després vengueren les escabestrades del Vietnam.

I ara Mister Reagan, aquest "pistoler" atòmic amb cara de cfnic, diu que en aquest any vol instal·lar a l'espai europeu no sé quins nous missils atòmics per assegurar la seva defensa.

Segons ell diu, cada comunista, cada rus, mos té gran ràbia, i són molt peril·losos. I és que les bombes estan millor fora de casa; i una guerra pot esser bona si a mi no me toca. I és ben cert que sobre Washington, ni sobre New York, ni sobre Philadelphia encara no hi ha caigut les bombes.

¿Quin és el futur per a nosaltres, les masses de població que tan sols son un número dins una estadística d'extermini? ¿Tan sols podem anar malvivint fins que les super-potències trobin políticament interessant la destrucció parcial d'Europa? ¿Què podem fer? Més de 3'7 milions d'alemanys ja han firmat el "Krefelder Appell", contra la instal·lació de nous missils nuclears a Europa. Els pobles del món volen la pau, no necessiten mitjans d'extermini de masses per viure amb llibertat sobre la terra. Els qui vulguin escriure una carteta a Mister Reagan, criticant la seva política armamentística, la intervenció dels Estats Units a Centro-Amèrica en ajuda de les dictadures (El Salvador, Guatemala, Honduras) que va en terrible augment, o tantes altres coses, aquí tenen la seva adreça:

Mr. Ronald Reagan
President of the United States
White House
1600 Pennsylvania Avenue
NW - Washington D.C.
205000
U.S.A.

LA PETITA NINA
MORTA

Jo toc a la teva porta,

a tantes de portes ja he tocat!
encara que ningú em pugui veure;
ja que els molts són invisibles.

Jo vivia a Hiroshima.
D'això fa deu anys.

Ara ja per sempre em quedo al set anys.
Els infants morts no creixen pus.

El foc primer agafà els meus cabells,
llavors se'm cremaren els ulls,
les mans, la meua sang s'evaporà.
Fins que jo no vaig esser més que cendra.

Res m'es de bo em podeu fer
Res, res, Heu de pensar,
un infant s'ha cremat com paper.

Res més li podeu regalar

Lleugerament toc a les vostres portes.
Donau-me la vostra firma.
Que pus mai més toqui als infants,
que pus mai més toqui els infants cremin,
i que puguin menjar carn mel·losa.

NAZIM HIKMET, 1956

MATEU GILI

Un bon sopar, abans de procedir a l'entrega de trofeus del Campionat de truc al Bar Es Turó de S'Arajanassa. I és que la nostra gent en sap de viure.

Passen els dissabtes i els diumenges a la part alta del Sant Jordi devers Binisalem. Els altres dies de la setmana ciuen al Molinar i al Coll d'En Rebassa.

MOLINS DE VENT

Ens ho conta en Biel Pastor i Frontera es ferrer de Sa Punta de Son Ferriol, possiblement l'home de Mallorca que més sap de molins de treura aigua.

El Ferrer Pastor va néixer a Son Ferriol ara fa 59 anys, quan el poble era molt petit. Son pare i el seu padrí ja eren ferrers, així que de sempre ha estat entre els molins de vent que ara fa 40 anys estaven a tot el Pla al seu apogeu: cada 7 quarterades o menys hi havia un molí per a treura aigua. Ara, aquest darrers 20 anys han estat abandonats perquè era més barat treura l'aigua amb gas-oil o corrent elèctrica. La cosa però ha canviat, el gas-oil i la corrent són molt cares i la gent torna als molins de vent.

El Consell dona a fons perdut el 50 per ciento del cost de les reparacions dels molins. Lo mal és que només dona fins a 150.000 pessetes i moltes de reparacions costen més.

Les reparacions són cares, el Govern de les Illes hauria de pujar un poc el sòtil de les factures i arribar a les 250.000 pessetes que és el que costa una reparació cada 20 anys si se vol que el molí continuï en bon estat de conservació.

Ver aquí un parell de mostres del que costa adobar un molí: a n'en Mi-quel Canyelles de Ca's Pagés la reparació li va costar no fa molt 220.000 ptes. A n'en Jordi Coll de Sa Sinia Bona 241.000, en Rafel Jaume de Son Palmer Nou, va arreglar

ara no fa molt el seu molí per 213.500 pessetes.

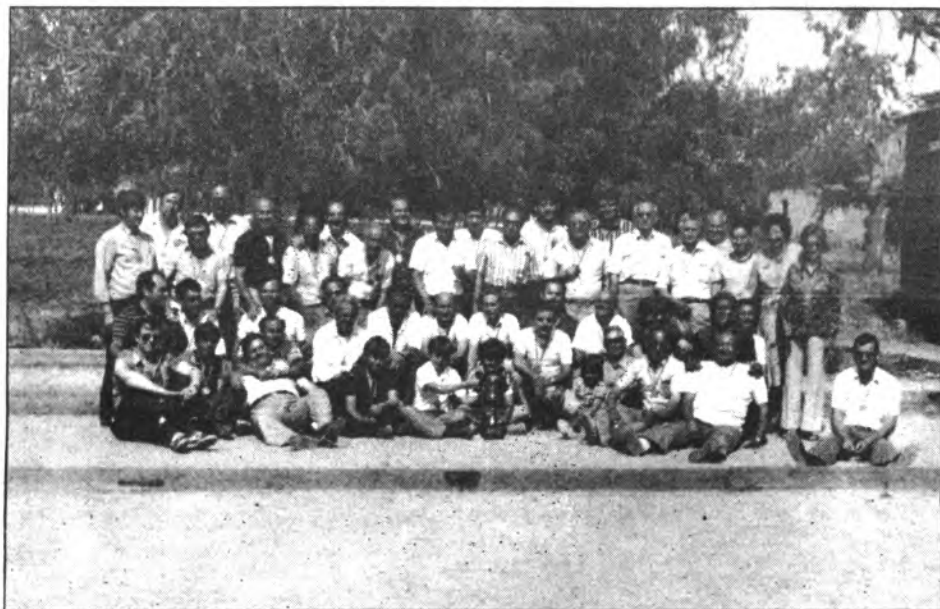
El manteniment d'un molí és molt barat, només un poc d'oli per untar-lo, no fa falta estropejar-lo com abans perquè ara tot és de goma. El manteniment costa entre 15 i 20 mil pessetes anuals i les reparacions grosses que costen fins a 250.000 pessetes s'han de fer cada 15 o 20 anys. És clar que l'energia necessària per treura l'aigua que treu un molí de vent, costa molt més que això, i d'un bon tros.

MATEU JOAN I FLORIT

MARRATXI

PLA DE NA TESA

EL CLUB DE PETANCA CAN GASPAR

Després del dinar amb la gent ben sadolla, la fotografia de rigor davall el garrover, mascota del Club.

Una seixantena de socis del C. P. Ca'n Gaspar s'enrevoltaren a la taula en bona companyia.

La Directiva del Club Petanca Ca'n Gaspar.

La dinada habitual de cada any se va celebrar un dissabte d'aquest mes passat a Ca'n Gaspar del Pla de Na Tesa. Una seixantena de socis presidits per l'amo En Gaspar, president honorari del Club se reuniren per menjar l'arròs paella, la porcella rostida i l'ensaimada. Per beure el vi i el xampany.

L'amo en Gaspar pronunciant al seu parlament habitual.

Enguany, l'alegria d'aquesta trobada anyal fou doblement joiosa, a l'aver un dels equips pujat a primera regional preferent, màxima categoria a que pot aspirar un equip de petanca sense sortir de Mallorca.

ESCOLA PUBLICA PLA DE NA TESA

L'edifici fou construït durant la República —quasi totes les escoles de poble ho foren— i fou a base de dues aules unitàries, una per les nines i una pels nins, ara quan va sortir la llei que les nines i els nins podien estudiar plegats, se va habilitar un altre aula i va quedar l'escola graduada en tres aules.

Les monges se cuiden dels petits fins als 6 anys, llavors fins el 14, els allots y allotes del Pla de Na Tesa i de Cas Capità estudien a aquesta escola que esta situada entre els dos pobles, aferrada però al primer.

Són 90 estudiants que a les ordres de 3 professors, estudien i fan deport

al petit camp de fútbol del costat de l'escola, espai per a correr i practicar altres esports tampoc els en manca a l'ample camp que sense cultivar se troba entre el poble i el Pont d'Inca.

L'educació física és impartida pels mateixos mestres sense massa dificultats ja que el director del centre és a la vegada monitor d'E.F. De totes maneres ham notat la manca de material Esportiu i fins i tot d'un professor d'educació Física que podria donar un dia de classe a cada una de les escoles del terme de Marratxí.

Des de primer hi ha assignatura de català a aquesta escola, a més, la llengua

en que s'ensenya és majoritàriament la catalana, encara que a vegades emprin la castellana.

També s'ensenya solfeix a partir de la segona etapa, encara que no s'ensenya a tocar cap instrument.

Associació de pares no n'hi ha, però s'estan fent gestions per organitzar-ne una.

La creació d'una APA serà una cosa ben positiva: des de organitzar festes on hi participen pares i fills, fina a crear equips per a participar a competicions esportives, posar monitors d'allò que cregin convenient, pagats pels mateixos pares, exigir millores, a les instal·lacions i mate-

rial didactic o esportiu a l'Ajuntament o al Consell...

Una Associació de Pares serà una bona ajuda pels mestres i pels alum-

nes. El día que funcioni, el poble tot s'en podrà congratular.

MARRATXI

ASSOCIACIÓ DE VEINATS ES FIGUERÀ

Festes pels vells a les que també participaren els infants foren organitzades per la associació que presidia en Pep Vallejo.

En Pep Vallejo i Amen-gual la fa fundar l'any 1979 i en fou el president fins l'any 1981 que va dimetir perquè no se considerava capaç de dur-le endavant amb la directiva que li fou imposada per l'Assemblea General.

Els qui quedaren, no han estat capaços de fer-la funcionar així com es menester. No han fet quasi res, ara fa poc l'han donat de baixa de soci de manera il·legal, no han convocat assemblea de socis com manen els estatuts.

Quan en Pep Vallejo era president, organitzaren les festes de carnaval, feren festes pels vells i pels nins. Una vegada en Vallejo dimetí, no s'han presentat estats de comptes cap vegada i les poques festes organitzades han estat un fracàs, una perquè va coincidir amb la Marxa del

En Pep Vallejo, dirigint des del micro la festa de Carnaval.

Güell a Lluc. La festa dels vells, tampoc no ha sortit massa llúida.

En Vallejo, ha recollit signatures entre els veinats és ben necessari i més a poblets separats com és el cas

dels del terme de Marratxí. Una Associació de Veinats, però, no és un Ajuntament que només n'hi pot haver un. Caben dues o més associacions de veinats al Figuerà i que la

gent, s'apunti a la que més li convengui, a la que defensi millor els seus interessos i els del poble.

MATEU JOAN FLORIT

CICLISME

El Club Ciclista Marratxí que té el local social a Portol, se dedica a fomentar el ciclisme en les categories inferiors.

El president del Club, és en Biel Canyelles. Enguany ha aconseguit un dels millors equips de juvenils. Dins aquest equip, destaca l'actual campió de montanya de les Balears que és en Josep Joan Canyelles, qui ens comunica que una de les seves millors alegries, seria la de participar al Tour de France.

Aquest club, organitza un parell de carreres cada any: El Trofeu AGAMA que se va a disputar el passat 28 de maig, el Trofeu Pep i Biel que se sol correr el mes d'agost o el de setembre, també organitza les carreres que se fan per la festa de Sant Marçal.

MIQUEL BOSCH

FUTBOL

Portol, un des quatre pobles que conformen el Municipi de Marratxí, es molt aficionat a l'esport, aquí hi té la seva seu el C.S. Marratxí, que té un equip dins II Regional, que enguany a perdut una gran ocasió de ascendir, un equip de juvenils dins III que lluita per ascendir a II, un equip d'Infantils que a descendit de primera, un de alevins qu també lluita per ascendir a primera y un de benjamins que juga es torneig del DIA, el president de l'entitat es en Cristobal Morell.

L'entrenador dels juvenils que tan bona companyia du a bon port es en Miquel Sureda, (Miquel de Sa Bassa), i el Delegat dels juvenils en Francisco Serra (Francisco de cana Rosa).

També a Portol hi té la seva seu el Rosas de Mallorca, que un guany ha conseguit el Subcampionat de fútbol de Empreses.

MIQUEL BOSCH PORTOL (MARRATXI)

TURISME: HA COMENÇAT LA PLENA TEMPORADA

Clients i servei de l'Hotel Platja Golf jugant a la Porciúncula.

El Bar Georges i els seus clients amb en Rafel al front de tot.

Equip del Pub Hole on the Wall.

Clients francesos de l'Hotel Kiltmanjaro, jugan cada dimecres a l'Antoni Roses.

Hi ha Turisme-massa, de sols discoteca i llit, de menjador i platja, i hi ha també establiments, que s'esforcen per un altre espècie d'activitats esportives i culturals amb i per al propi turisme.

Per exemple, els Camps de Fútbol de S'Arenal i les Instal·lacions Esportives de La Porciúncula ja es troben a ple rendiment: Bars i Discoteques, Hotels i Restaurants organitzen torneigs i topades entre clientela y servei, generalment. Les fotografies, que

acompanyen, en son una mostra eloqüent:

Però hi ha més encara: els Pubs Hole in the Wall i Far West juguen el seu trofeu-copa particular els dilluns i els divendres de cada setmana, que passa a ser pertinença del qui

guani el darrer partit i que acabarà essent propietat qui guany més partits al llarg de l'estiu.

Acaba d'organitzar-se una Lliga amb els Equips i Clasificacions següents fins al present:

	P.	G.	E.	P.	G.	Pts
Far West	1	1	0	0	6	2
Hole in the Wall	1	0	1	0	1	1
Chaplins	1	0	1	0	1	1
Flyin Haggis-Britania	1	1	0	0	5	2
Picadilly	1	0	0	1	4	0
Drift Iwn	1	0	0	1	1	0

Cada Pub-Discoteca aporta els jugadors i fixatges de darrer moment i la Lliga va des del juny al pròxim octubre. Us tindrem al tant de les Classi-

ficacions. Els anglesos, és evident, no sols inventaren el futbol; la veritat és que el practiquen a la perfecció. Tots aqueixs torneigs se juguen, des de

les 2 de la tarda, en el Camp Antoni Roses de S'Arenal El bar funciona!

FRA ADOLFO DE VILLARROYA

CARTELERA

BINCO

Cada vespre, des de les 8 a les 3,30 de la matinada, joc de bingo a l'Hotel Bahía de Palma. Informació: Tel. 264500.

CINE ROMA

Cada dia a partir de les 4, sessió continua. Del 20 al 26 de juny. "Los Locos Vecinos del 2o" de complement "Y Después le llamaron el Magnífico".

SNOOPY'S DISCOTECA

Cada vespre de les 10 a les 5, música de disc.

RESTAURANT ESPECTACLE

Es Foguero.

Cada vespre, les atraccions més cotitzades del music hall mundial.

Reserves. Tel 262745

Cine ROMA

Frente Hotel Bahía de Palma.
EL ARENAL

Desquerra a dreta: N'Antoni és castella i na Kiri també, n'Ana és Gallega, na Maribel mallorquina, en Lluís que és el cap de sala es castelló na Pilar és gallega i n'Adela també ho és. Majoria de gal·legues formen l'equip de vinyeres del bingo de S'Arenal.

ACTIVITATS CULTURALS COMPLEMENTARIES DEL COL·LEGI DE LA PORCIUNCULA

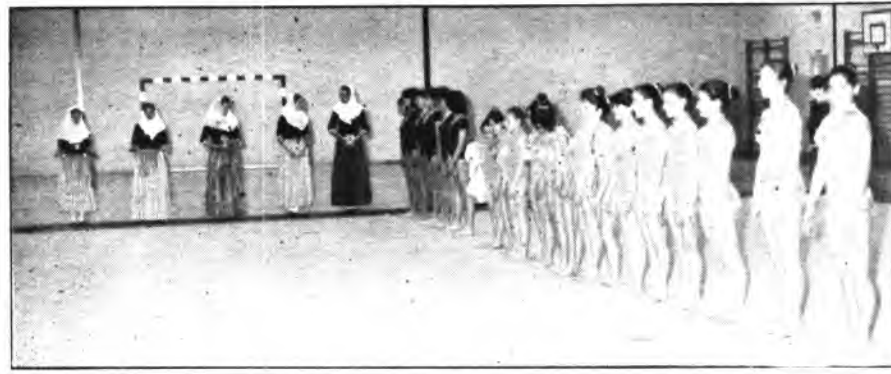
Hem defensat sempre que l'anomenada Edat Escolar ha d'estar oberta a tota casta d'aprenentatges formatius per al conjunt de la personalitat de l'estudiant; no sols els teòrics i intel·lectuals sinó també els culturals i recreatius; no sols els qui hauran de comparèixer davant l'examen del professor, de l'Institut, de l'Estat, sinó tam-

bé els que s'oferiran per a l'aplaudiment i entreteniment de propis i dels altres. Entre tota aquesta casta d'estudis i dedicacions està la formació integral del jove estudiant.

El Col·legi de La Porciuncula té diversificades les Activitats Culturals i Complementàries de la manera següent:

—La Música i el grup de guitarristes que, en horaris particulars, dirigeix i ensenya en Miquel Brunet, del Conjunt "Los Valldemossa".

—La Gimnàstica Rítmica, amb Na Lola Miró al front, i el conjunt de guapes gimnastes, dels èxits de les quals us venim informant en aquest Semanari.

—La Dansa, que ensenya Na Neus Oliveri i Maria Artigues i que inicia en la pràctica de boleros i balls regionals a petits i a majors.

—El Teatre, amb Na Mari Cruz i Antònia Maria Mulet al davant del Quadre Escènic i diferents actuacions escalonades durant el curs escolar.

—Funciona a més la Bi-

blioteca Infantil, que atén Regine Graffe, iniciant els més menuts en el gust per al retir i la lectura e temps de recreació.

—I s'edita periòdicament, per un grup de professors i Pares d'alumnes, la Revista del Col·legi, que dirigeix En Joan Femenies i en la que col·laboren els mateixos estudiants.

Això és tot en quant a Activitats Culturals Complementàries del Centre d'Estudis de La Porciuncula.

Un altre dia tornarem, si Deu ho vol, amb les Activitats Deportives, per a tenir el Quadre Complet.

FRA ADOLFO DE V.

ALA VORA DE...

Encens

Hi ha alguna relació entre l'haixix i l'encens? Dos químics de la República Democràtica Alemanya ho afirmen rotundament, després d'haver analitzat l'olibanum, substància bàsica de l'encens que es fa servir a les esglésies catòliques i ortodoxes d'aquell país; s'hi troba la substància psicoactiva THC, que apareix igualment en l'haixix.

A conseqüència d'aquesta informació, una publicació suïssa ha volgut dur la investigació un mica més enllà i ha demanat dades a una empresa majorista que subministra encens, en paquets d'un quilo, a una sèrie de parròquies. L'oferta inclou sis essències diferents. A més de les parròquies, entre els clients de l'empresa hi ha un asmàtic que se sent al·leujat quan inhala aquest agradable perfum i també un matxo que deixa que floti una discreta flaire d'encens en la seva sala d'espera, per tal de relaxar els pacients.

Un capellà de Zuric ha reaccionat immediatament contra les afirmacions dels químics alemanys i el seu comentari té un feliç punt d'ironia: «És un fet que petites quantitats d'encens són cremades en els nostres llocs de culte. Però no gosaríem afirmar que els joves se sentin atrets a les esglésies per la perspectiva d'una consumació gratuïta, si tenim en compte els pocs joves que vénen a missa...»

És possible que si augmentaven la dosi... Bon humor a part, que l'encens i d'altres fums utilitzats avui dia com a droga tenen punts de contacte indiscutible. Diu l'Enciclopèdia que l'ús de l'encens s'explica en diversos cultes per l'efecte al·lucinador de certs fums. Recordo haver llegit no fa gaire, amb

motiu dels suposats moviments d'una imatge, que la capella presentava una atmosfera molt carregada d'encens.

No cal arribar, però, a l'al·lucinació. L'olor de l'encens és un record que difícilment s'esborra de la memòria sensitiva dels qui hem assistit a les tradicionals cerimònies catòliques; els oficis solemnes, les llarguissimes —aleshores— litúrgies de l'ofici de festa major, van unides en el nostre record a l'aroma de l'encens, tan intens que —afegit a la calor del pic de l'estiu i a la gentada que omplia el temple— podia arribar a marejar.

També diu l'Enciclopèdia que el costum, practicat en moltes religions, de cremar encens i d'altres substàncies aromàtiques fou introduït en les cerimònies funeràries per contrarestar, sembla, les pudors. És una explicació molt versemblant, sobretot si imaginem els temps medievals. O si entrem en alguns dels temples orientals d'avui dia. Penseu, de tota manera, que les dues interpretacions són compatibles, en recordar una cerimònia budista a Katmandú, en la qual la sonsònia ritmada de les pregàries, la periòdica percussió d'instruments greus i l'encens —o el que fos— que densificava l'aire multiplicaven les seves respectives accions de «buidament» mental de tota referència a la realitat immediata.

Al capdavant, amb bel mot «encensar» volem dir que lloem algú tan intensament, tan exageradament, que aspirem a fer que, amb aquest «encens», acobli la seva voluntat a la nostra.

Josep M. Espinàs

ALA VORA DE...

Pregunteu «qui»? Hi ha resposta

Un grup de noies que estudien a l'escola municipal de formació professional de Flix han fet el meritori esforç de confeccionar uns *Reculls històrics* per tal de fer conèixer als seus convilatans els moments bàsics de la història local, la gran i la petita. No és gaire freqüent de veure un llibre que té com a autor «un grup d'administratives de segon grau» i el fet és encoratjador.

A les pàgines del pròleg hi ha versos. La cançó de Raimon que comença així: «Cantarem la vida. Cantarem la nostra vida de poble que no vol morir». I el poema de Bertolt Brecht «Preguntes d'un obrer que llegeix». Deixeu-me'n reproduir alguns fragments i subratllar-ne les preguntes que fan meditar.

Qui va construir Tebes, la de les set portes?

Als llibres només figuren noms de reis.

Potser van arrossegar ells els blocs de pedra?

La nit que es va acabar la Gran Muralla, on van anar els seus paletes?

Bizanci, tantes vegades cantat pels seus habitants, només tenia palaus?

El jove Alexandre va conquerir l'Índia.

Ell tot sol?

César va vèncer els gals...

No portava almenys un cuiner?

Felip II va plorar en saber la seva flota enfonsada.

No va plorar ningú més?

Frederic de Prússia va guanyar la guerra dels trenta anys.

Qui la va guanyar, també?

Un triomf a cada plana.

Qui preparava els festeigs?

Un gran home cada deu anys.

Qui pagava les despeses?

A tantes històries, tantes preguntes, sentència Brecht. La resposta és dins el vent, com diu la cançó? El vent de la història se l'ha enduta, la resposta, però prou que la sabem.

Brecht parla del passat, només, però la història actual també té preguntes actuals. Més que mai, potser, perquè en la moderna societat de comunicació la publicitat del nom —de la «anomenada»— esdevé fortíssima i gairebé dictatorial; el que no és individualitzat, no compta.

A contracorrent d'aquesta tendència apareixen els premis Jaume I d'actuació cívica catalana, destinats a aquelles persones que «d'una manera generalment poc coneguda, sovint anònima, però exemplar, han actuat i actuen sense equivocar al servei de la identitat pròpia dels Països Catalans». Em direu que és una tasca de justícia impossible. És clar. Sempre hi haurà una majoria que queda en un graó encara no il·luminat. Però el que compta és el reconeixement d'un fet sense el qual el nostre interrogant col·lectiu ja ens hauria deixat fa temps sense resposta: l'existència del nostre soldat desconegut. Dels paletes, fusters i ferrers de la pàtria.

Josep M. Espinàs

El Mallorca i l'anti-mallorquinisme

La campanya futbolística, més o manco espectacular, que ha duit a terme el Reial Mallorca, ha aconseguit reunir a les grades d'Es Fortí, una munió de gent de ben diversa extracció social, que palesa, amb una absoluta unitat de criteri a l'hora de rebutjar l'actuació dels jugadors mallorquins, l'elevat grau d'auto-odi que glateix a la consciència del nostre poble. De fet, tant sigui depenent d'un centralisme absolut com gaudint d'una autonomia esquifida, el mallorquí s'anihila, tot donant sortida així, als complexos històrics que han covat i crescut sobre les despulles de la frustració col·lectiva. Quan dos mallorquins parlen d'un tercer, el plomen com si fos el gall de Nadal. ¿Com no han de llevar les plomes, la pell i l'ànim, a un home que comet la gosadia de saltironenar per sobre la gespa d'un camp de futbol, davant milers i milers de mallorquins?

Llorenç Capellà

Però l'auto-odi també genera indiferència envers aquelles reivindicacions socio-culturals —com és la de la normalització lingüística, per exemple— que haurien de preocupar els directius mallorquistes. Així, el primer equip de l'illa, que a la vegada aspira —segons paraules del Batle Ramon Aguiló— a convertir-se en l'expressió més genuïna de la mallorquinitat dins l'Espanya esportiva, encara empra el castellà com a únic idioma oficial, tot tenint en compte que homes com Caldentey, Josep Maria Lafuente, Tolo Güell i Pere Colombàs, lligats d'una o altra manera a l'actual direcció de l'equip, s'han manifestat partidaris de l'ús normalitzat del català. Lafuente és membre d'Unió Mallorquina. I Pere Colombàs presideix el grup de penyes mallorquistes, que sempre han donat suport a la cele-

bració de la festa nacional del trenta-u de desembre, sense preocupar-se pel fet que fos convocada unilateralment pel PSM.

Això no obstant, quan assenyal aquest tres d'auto-odi, característic de l'espectador del Lluís Sitjar, no pens exclusivament en la marginació que pateix l'idioma propi per part de la directiva mallorquinista. D'aquest fet podem culpar-ne la deformació cultural que hem patit anys i anys els mallorquins i que únicament podrà superar-se endegant una decidida política de normalització. Més aviat vull fer referència a les reaccions espontànies dels espectadors, que critiquen fins a la crueltat l'actuació dels futbolistes mallorquins. Ramon Reus i Jordi Morey són dues persones grollerament odiades, pel sol fet de cometre la gosadia de trepitjar la gespa d'Es Fortí. Si plou abans de començar el partit, en tenen

la culpa aquests dos homes. Si l'equip contrari marca gols i el Mallorca deixa de marcar-los en tenen així mateix la culpa aquests dos homes, malgrat estiguin allitats suant el grip. La frustració històrica del nostre poble es reflecteix perfectament en els camps de futbol. No és un fet casual que Bermell triomfi en el València, quan hagués pogut esser jugador mallorquinista. No és estrany que d'un planter de vint-i-tants jugadors, sols tres mallorquins defensin actualment la camisa mallorquinista. Tampoc no ens ha de sorprendre que quatre equips juvenils de categoria nacional, siguin incapaços d'aportar jugadors al Mallorca. Els jugadors del Poblenc —autèntic protector de la pedrera— s'avorreixen de jugar a categories inferiors i se'n van a espolsar ametlles a la quarterada familiar. Llompart hagué de triomfar a l'Elx i alguns jo-

ves jugadors com són Franch i Mestre, cerquen la seva oportunitat professional, enrolats a les files de l'Sporting de Gijón i del Castelló, respectivament. No vull recordar Forteza i Mir. Ni Vallespir. Ni Palmer. Tots ells —descomptant Palmer— foren moralment vençuts des de les grades d'Es Fortí, per uns afeccionats que no podien perdonar-los el fet que fossin mallorquins. Unicament ha surtat Sans. Una flor, però, no fa estiu.

Possiblement l'esvaït ressò de la consciència nacionalista, actua com un detonant crític a l'ànim de l'espectador. Ens odiam, d'una manera implacable, tot fent de l'escapisme individual —assumpció de la llengua castellana com idioma familiar, aconseguir un reconeixement professional a Madrid— motiu d'admiració col·lectiva. Els afeccionats de l'Atlètic de Bilbao —que són l'expressió esportiva d'un nacionalisme en lluita— cauen en un error diametralment oposat al que cometen els mallorquistes. Tenen, els bascs, tanta voluntat de veure el veí, l'amic, el patriota, lluint la samarreta blanca i vermella, que el seu anhel frega els perillosos camins del racisme. Un

futbolista que no sigui nascut a Euskadi no pot jugar amb l'Atlètic. L'actual davanter centre, Sarabia, va veure com el seu germà major era rebutjat pels tècnics de Sant Mamés, pel fet d'haver nascut fora del territori basc. Evidentment, jo no voldria que els afeccionats mallorquistes actuassin així.

Ara bé, tant l'exaltació dels propis valors com la crítica anorreada d'aquests mateixos valors, són l'expressió nacionalista de dos pobles cohibits, que han fet de l'orgull o de l'admiració servilista cap a tot allò forà, l'escut contra l'agressivitat externa que els colpeja amb persistència.

De l'auto-odi, reiteradament denunciat, que ins-

pirava la relació entre el teatre regional i el seu públic, a aquest altra que es palesa a les grades d'Es Fortí, no hi ha la més mínima diferència. L'aliment el mateix públic, tot i que temps i lloc són ben diferents. Dels anys cinquanta als vuitanta. De les butaques del Principal a les grades del Lluís Sitjar, sempre ens trobam amb la mateixa fera que es rosega les viscères. El pas del temps i les alternatives polític-socials que comporta —esdeveniment del turisme, enderrocamment de la dictadura, inici del procés autonòmic— no han contribuït a normalitzar les relacions d'un poble que, precisament, continua odiant com si fossin un estigma, tots aquells trets que el diferencien dels altres.

En Miquel Constí és arener. Un arener havia de du al Mallorca a la Divisió d'Honor.

EL PESCADOR

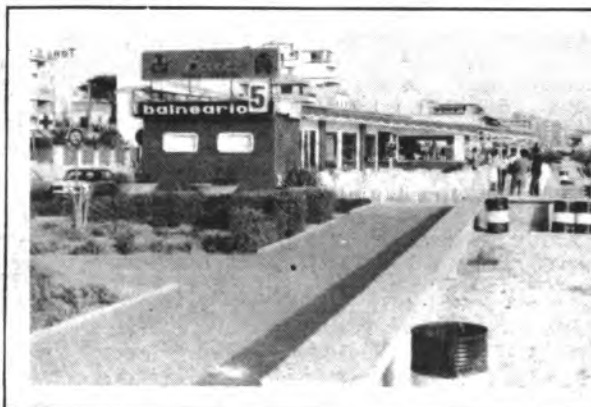
RESTAURANTE
TÍPICO ESPAÑOL

José Santandreu
Benita Barquero

EL ARENAL - c/ San Bartolomé - Tel. 26 34 43

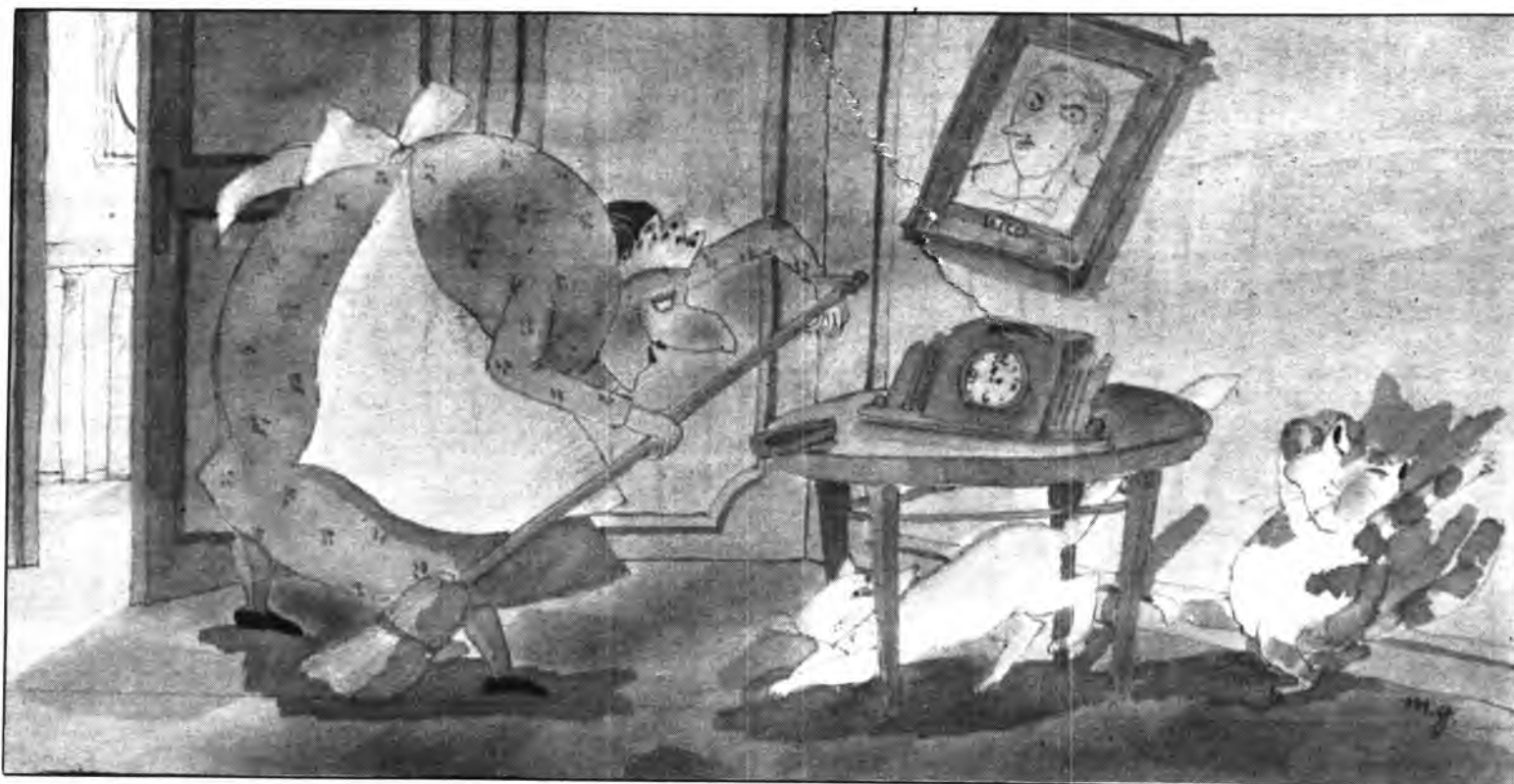

Son Verí
S'ARENAL DE MALLORCA

El personal dels balnearis de la Platja de S'Arenal, agraeixen la bona acollida que els ciutadans, llumajors i arenerals els dispensen.
Sempre al vostre servei.

LA DIRECCIO

El moix gat i el gat moix de Gatamoix

A Peter i a Simone, que me regalaren el gat moix.
A Josep Bargalló, que em va regalar el moix gat.

Jaume Vidal i Alcover

Nascut a Manacor (Mallorca) el 1923, l'escriptor i filòleg Jaume Vidal i Alcover és autor d'una extensa obra poètica, narrativa i teatral en què destaca la sensibilitat en l'ús de la llengua literària i una vocació didàctica en el seu tractament.

ixò era un moix gat gatet gatelo gatiu gateu gatarrineu gatarrinoieu. I això era un gat moix moixàs moixango moixarràs moixarro redemoixot. El gat moix i el moix gat vivien, naturalment, a Gatamoix. Gatamoix és una possessió que ve a caure a la banda del Gregal, a la dreta de la carretera que travessa l'illa des del Liebeig fins a aquell altre punt del vent. És just abaix del puig de Sant Martí i Sant Jordi i les terres n'ocupen part del pendent que mira a terra. Perquè Gatamoix és prop de mar, però no veu la mar, perquè el puig, que guarda una cova santa, priva la vella possessió de veure l'aigua clara de la badia, com si talment li donàs l'esquena i, de vella que és, ja no en servàs memòria, com sovint passa que no ens recordam de la mare o de la padrina fins el dia que es moren. Perquè Gatamoix és una possessió de cases ennegrides i torrades per soledades seculars. A un costat de les cases, i tan vell gairebé com elles, el vent engronsa un fasser ben alt, que surt a una cançó:

Gatamoix té una palmera
que fa dàtils tot so-l'any;
però si qualcú els atany
es mor de sa fam primera.

Això ve a dir, segons els uns, que els dàtils del fasser de Gatamoix són tan xerecs, que no tenen molla ni suc ni duen gens de substància; però segons els altres, això diu de l'alçada de la palmera, que ho és tant, d'alta, que si un afamegat s'arrisca a enfilar-s'hi per pellucar-ne els dàtils, quan arriba a dalt ja la fam que duia quan era en terra li ha fet colar la vida. Però ni l'una cosa ni l'altra deuen ésser certes perquè ja veureu com el gatelo abastava els dàtils de l'altíssim fasser i convidava el moixarro a menjar-ne dia part l'altre en temps d'estiu i en les llargues revetles de l'hivern, perquè la palmera de Gatamoix és una datilera de tot l'any tal i com assevera la cançó; això sí: sempre que el senyor gat moixango es dignàs acceptar la generositat de l'humil moix gatengo.

Les criatures de l'home els havien batejat així.

— Aquest moix està gat!
— Aquest gat està moix!

I ni l'un estava gat ni l'altre estava moix. Però, per començar: el moix gat havia nascut davall una mata i el gat moix havia nascut damunt una catifa; qüestió de naixement, que és qüestió llarga; el moix gat ja no se'n recordava, d'on havia nascut; però el gat moix sempre tenia present que havia nascut damunt una catifa. Llavors: el moix gat tenia delit i el gat moix tenia dignitat; aquell corria per defora, per la claustra, pel corral, per les estables; l'altre es passejava lentament per dins la casa dels senyors. Una vegada que les criatures de l'home varen obtenir l'entrada del moix gat a la casa, es va fer ben patent que el món de l'alegre bestiola no era aquell: jugava, pegava salts i bots, corria, s'excitava, trencava gerros de flors, plats, tassons de vidre, esqueixa-

va amb les urpes cortines i vànoves, la tapisseria de les butaques, que era de cuir bo, davant els ulls esglaiats del gat moix. I una vegada que el gat moix va cedir a la temptació de l'aventura i va travessar la porta de la casa i escales avall va cercar el sol i l'aire lliure, el varen haver d'anar a cercar, perquè miolava llastimosament, i el trobaren arrufat, tremolós i negre dins la carbonera. (Per mi no hem dit que cap dels dos era negre: el moix gat era roig, retxat, damunt un blanc virat de roig, d'enceses franges ataronjades; el gat moix era blanc, immaculat, sense la taca més petita, i tenia un ull de cada color, verd l'esquerre i blau el dret, que, segons la llum com els pegava, tornaven vermells com dos calius.)

El moix gat i el gat moix tenien un sol indret on es poguessin veure: era el replà de dalt de tot de l'escala que pujava a la casa dels senyors. Allà el gat moix, quan s'avenia a sortir, s'ajeia damunt un estori i acceptava generosament els obsequis del moix gat, fossin els dàtils de la datilera de tot l'any, fos, fins i tot, aquella mica de tracte i conversa que el fet d'haver tengut en ocasió franca la porta de la casa, per les súpliques de les criatures de l'home, tot i que ben aviat l'haguessin hagut d'engegar, li permetia de concedir, ja que feia del moix gat un moix, si no distingit, destacat, tanmateix, entre la vulgar púrria gatesca que poblava aquells rustecs verals. Així i tot, però, l'impol-lut gat moix es mantenia, dins la magna condescendència del seu tracte, distant i desdenyós. Obria, amb un hàbil moviment de la pota, la porta empesa —que era pel moix gat una barrera infranquejable que només gosava rapinyar per advertir el gat moix de la seva presència— i compareixia, refregat i perfumat amb polvres de talc, que li asseguraven la perfecta blancor; ben peixit i aviciat, feia una volta i una altra d'ensumades per tot el replà i a l'entorn de l'estori, abans d'ajeure-s'hi amb el posat de la mà elegant de les indolències; tot això davant els ulls, sempre curiosos del repetidíssim espectacle, del moix gat, que esperava l'acompliment d'aquell lentíssim cerimonial per ajeure's, ell al seu torn, damunt la nuesa dura del trespol.

El moix gat no podia convèncer, i això que ho provava a cada vetlada que passaven plegats, el gat moix que l'acompanyàs qualque vegada en les seves trescades nocturnes, o bé diürnes, si molt convenia. El gat moix ni li contestava; tancava els ulls com a fatigat d'aquelles vanes propostes i pensava que, d'aquella primera i sola escapada juvenívola, havia après que el món exterior era brut i agressiu i que només hi havia criatures mal educades. El moix gat no li llevava la raó; ben al contrari; però també intentava fer-li veure que és de la brutícia i de la mala educació d'on surt la vida, que l'exceés de netedat i de cortesia és, generalment, eixorc.

Vat'aquí, però, que un horabaixa d'estiu, a boca de nit, que menjaven plàcidament quatre dàtils al replà de sempre, les criatures dels homes els destorbaren: passaven, cridant i corrent, els escamparen els dàtils, els varen espantar. Refets de l'esglai, in-

dignat el gat moix d'haver-se deixat fer por, va determinar que, en ús de l'autoritat que li conferia el fet de rebre, i de suportar, totes les aviciadures de la casa, podia donar pas al moix gat i tenir els seus àpats i tertúlies en una cambra interior, lluny de les criatures odioses i a cobri de la serena hivernença i a la fresca, alhora, en les hores xafogoses de l'estiu. Va obrir, doncs, la porta de pinte en ample, i ell davant davant i l'altre darrera darrera, se n'entraren casa endins, tot murmurant que, de mala educació, n'hi havia arreu i que si no hi posaven esmena, deia el gat moix, ja es podien donar per acomiadats a la casa perquè no el tornarien veure. El moix gat se'n llepava els bigots, d'aquelles reflexions, ja que potser aquell seria el camí per alliberar el gat moix de la seva, si no envilidora, almenys massa avorrida domesticitat.

I així va ésser. La part femella de les criatures de l'home va descobrir la parella d'amics a una cambra mig fosca prop del porxo, on no pujava mai ningú, però el destí se serveix sempre de les excepcions, i va pegar un, segons el gat moix, del tot immotivat crit d'esglai. Va sortir de pressa i ja tornava amb una granera disposta a arruixar, no els dos, sinó l'intrús, només; però el gat moix tenia un noble sentit de l'hospitalitat i va començar a bufar, a arreveixinar els pèls, i els ulls se li encengueren com si fossin dos carbons ablaments. El moix gat, pel seu compte, pegava uns bots tot alegres i excitants. Tan excitants, que la indignada femella de la casta dels homes ja no sabia on pegava i on no amb la seva granera esperitada. El moix gat, de bot en bot, prengué per dins cambres i sales i, com en aquell temps que havia estat hoste de la casa, ho trencava i ho esgarripava tot.

La cridadiassa es va arribar fer, aleshores, d'un agut que fiblava. El gat moix, amb tota la seva dignitat, es va permetre una correidissa: just per plantar-se davant la cridadora i fer-li una rebufada forta i esglaiadora; aquella va tenir un atac d'histeria que va acabar feliçment amb un acubor.

El gat moix, aleshores, es va enfilar damunt una taula i amb un cop de la seva robusta coa va tirar en terra el vidre més car que hi havia a la casa. Acomplint aquest últim ritu de venjança, va sortir dignament al replà i va davallar l'escala. Al portal de la claustra l'esperava el moix gat. Sense dir-se una sola paraula, s'encollaren i, tira tira, abandonaren Gatamoix, la seva pàtria. Remuntaren el puig i varen prendre pel camí de mar. Allà, prop de les agües quietes de la badia, s'establiren en bona llibertat. El gat moix va conèixer les delícies de la vida lliure i va sospesar a consciència avantatges i desavantatges. Quan una munió de gats moixos i de moixos gats va repoblar aquelles marines, el gat moix i el moix gat varen sentir com es despullaven del malèfic mantell de l'enyorança. Gatamoix, a la banda de terra, quedava deserta i fosca, vetlada pel fasser que fa dàtils tot l'any, sota l'ullada absorta de l'alta lluna mil-lenària.